

Glasnik

Kristovog Kraljevstva

Ovaj časopis svake godine donosi mnoge stranice duhovnog štiva s raznim biblijskim temama. Svaki broj također navodi listu mnogih Biblijskih kongresa i konferencija na kojima ćeš naći Kršćansko zajedništvo. U svakom broju imamo i rubrike Vijesti i Pogledi na svijet (tekući događaji), Danas u Proročanstvu, i informacije o djelovanju Pastoralnog Biblijskog instituta. Pastoralni Biblijski institut objavljuje ovaj časopis dvomjesečno.

Informacije za kontakt

Pastoralni Biblijski Institut
P.O. Box 3274
Bremerton, WA 98310
ThePBI@comcast.net
www.HeraldMag.org

Dopisnici

102 Broad Street
Chesham, Bucks, HP5 3ED
Engleska

Berejski Biblijski institut
P.O. Box 402
Rosanna, Victoria 3084
Australija

Urednički odbor

Urednički odbor od petorice koji nadgleda ovaj časopis, od kojih najmanje tri odobravaju objavljivanje svakog članka koji se pojavljuje na stranicama ovog časopisa. Premda su odgovorni za svaki objavljeni članak, odbor ne jamči za svaki izraz koji se u njima nalazi. Sadašnji urednici su: Len Griehs, Ernie Kuenzli, James Parkinson, David Rice, i Tom Ruggirello.

Odbor i urednici slažu se da vrijednost ovog časopisa ovisi o tome da li su suradnici bili slobodni izraziti svoje misli, pod uvjetom da su općenito u skladu sa karakterom i svrhom naše povelje za širenje Biblijskih istina. Godišnja pretplata na ovaj časopis diljem svijeta je 50 HRK, ili besplatno na pisani zahtjev.

Ovaj časopis i njegova misija

Ovlašten poveljom 1918, Pastoralni Biblijski institut, Inc., bio je osnovan za promicanje Kršćanske spoznaje. Njegov časopis, Glasnik Kristovog Kraljevstva, čvrsto zastupa jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada općenito odbačen — otkupljenje kroz dragocjenu krv (1 Pet. 1:19). „čovjeka Krista Isusa, koji sebe dade kao otkup [odgovarajuća cijena, zamjena] za sve“ (1 Tim. 2:6). Gradeći na ovom sigurnom temelju zlatom, srebrom, i dragim kamenjem Riječi Božje (1 Kor. 3:11-15, 2 Pet. 1:5-11) njegova je daljnja misija „otkrivati svima kako se ostvaruje otajstvo od vjekova sakriveno u Bogu koji je sve stvorio, a sada se po Crkvi objavljuje Poglavarstvima i Vlastima na nebu mnogolika Božja mudrost“ (Efež. 3:5-10).

Oslobođen je utjecaja bilo koje partije, sekte ili ljudskih učenja, dok sve više i više nastoji dovesti svaki svoj iskaz u najveću podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Bibliji. Slobodan je dakle objaviti odvažno sve što je Gospodin izrekao — u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je dana da razumijemo. Njegov stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer znamo s čime je to potvrđeno, naime sa sigurnim Božjim obećanjima. Smatramo ga nečim pouzdanim što se može koristiti u njegovoj službi; stoga naše odluke u odnosu na ono što se može ili ne može pojaviti na njegovim stranicama moraju biti u skladu s našom prosudbom njegove volje, učenjima njegove Riječi, za izgrađivanje njegovog naroda u milosti i spoznaji. Mi ne samo da pozivamo, mi potičemo naše čitatelje da dokažu sve njegove iskaze sa nepogrešivom Riječi, na koju se stalno pozivamo kako bi olakšali takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči

DA JE CRKVA „HRAM“ ŽIVOG BOGA — njegova „građevina“ čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba — od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen“ ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu (1 Kor. 3:16,17, Ef. 2:20-22, 1 Moj. 28:14, Gal. 3:29).

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja“, „izabranog i dragocjenog“ bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija (Otkr. 15:5-8).

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve“ i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet“ u određeno vrijeme (Hebr. 2:9, Ivan 1:9, 1 Tim. 2:5,6).

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest“, biti „sudionikom božanske prirode“, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici (1 Ivan 3:2, Ivan 17:24, Rim. 8:17, 2 Pet.1:4).

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu (Ef. 4:12, Mat. 24:14, Otkr. 1:6, 20:6).

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim — vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve — dok će svi nepopravljivi biti zauvijek uništeni (Djela 3:19-23, Iza. 35).

U Početku

Apostol Pavao nas je u poslanici Hebrejima ohrabrio da gledamo na vjerne muškarce i žene iz prošlosti kao vrijedne primjere za životne pouke. Vjera je bila glavna u njihovim životima ali kako je ona djelovala u svakom kutku njihovog života i kako je postala aktivnom? Neka od najvrednijih bogatstava u Bibliji jesu primjeri onih koji su živjeli za Boga.

„Specifični, Pojedinačni zadaci,“ razmatra živote Noe i Mojsija. Noa je pokazao svoje uvjerenje potrošivši gotovo stotinu godina svog života pripremajući se za nešto u što drugi nisu vjerovali. Mojsije je pokazao poniznost vjerujući Bogu premda nije mogao vjerovati u sebe.

„Istinski Kršćanski život“ gleda u srce Davida i tamo pronalazi uzor za sve nas. Kad je David bio pastir, djelovao je kao Kralj i kad je bio Kralj, ostao je pastir. Davidova borba između onog što je znao da je ispravno i onog što je željelo njegovo tijelo je upozoravajuća priča za nas koji želimo živjeti po duhu.

„Rahaba, Debora i Ruta“ istražuje tri vrlo različite vjerne žene, njihove nade, njihove snove, i stvarnosti njihovih života. Kako je Bog koristio njihov surov individualizam? Kako su bile u stanju ostati vjerne svojoj želji da služe i ugode Bogu kroz velike poteškoće?

„Na pravom mjestu u pravo vrijeme“ gleda na životne situacije Marije, Marte, Marije Magdalene, Lidije i Priscile. Razmatra što ih je učinilo vrijednima i što ih je moglo slomiti. Kako se svaka od njih odnosila prema Isusu i

Glasnik Kristovog Kraljevstva
Studeni / Prosinac 2014
Svezak 96, Broj 6

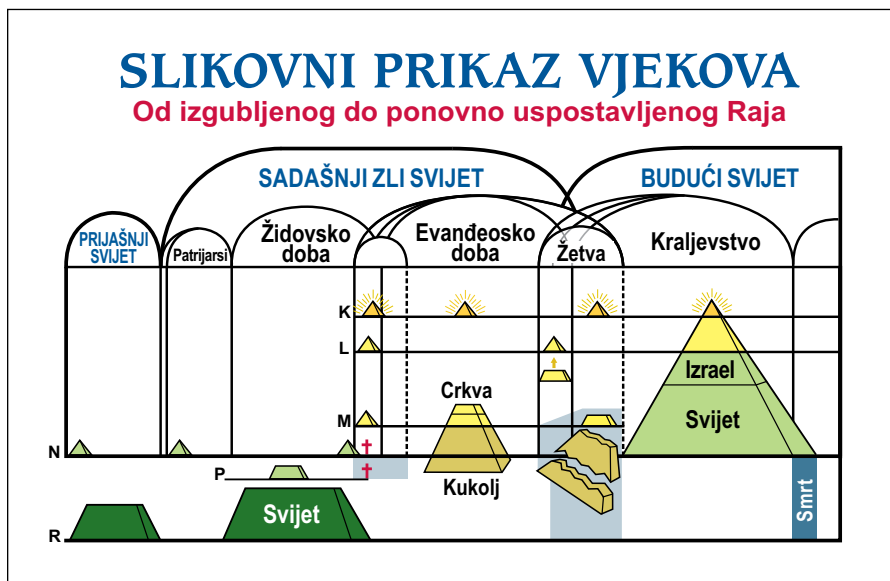
- 4** Specifični, Pojedinačni zadaci
  - 8** Istinski Kršćanski život
  - 11** Rahaba, Debora i Ruta
  - 15** Na pravom mjestu u pravo vrijeme
  - 19** Rođen za Sudbinu
  - 23** Dvije strane vjere
- Heroji vjere** – Back Cover

Evangelju? Čega se svaka od njih bila spremna odreći za napredak Evangelja?

„Rođen za Sudbinu“ osvrta se na život i djelo Ivana Krstitelja, koji je najavio Mesiju na kraju Židovskog doba. Tu pronalazimo uzore za naš život i djelo objavlivanja Mesije na kraju Evandeoskog doba. Kojim se

karkaternim svojstvima Bog najviše divi kod Svojih slugu? Ovaj članak iskopava za nas skriveno blago teške životne stvarnosti Ivana Krstitelja.

„Dvije strane vjere“ uspoređuje i razlikuje poziv i život Apostola Petra i Apostola Pavla. U Petru i Pavlu nalazimo dva glavna obrasca temperamenta i osobnosti ljudi koje Bog poziva da postanu dijelom Crkve Evandeoskog doba. Kao kod Petra, ako nas Bog poziva kroz inspiraciju, On će razviti našu vjeru u spoznaji. Kao kod Pavla, ako dođemo k Bogu kroz spoznaju, On će nam dati inspiraciju koju trebamo da dovršimo našu vjeru jednako u ljubavi i u spoznaji.

Specifični i pojedinačni zadatci

„Vjera je čvrsto pouzdanje da će se dogoditi ono čemu se nadamo, dokaz onoga što je stvarno, premda se ne vidi“ (Hebrejima 11:1 NS).

Noa i Mojsije igrali su glavne i povijesne uloge u Božjem planu. Njihovo uvjerenje i predanost Gospodinoj službi snažni su primjeri čak i za nas danas. I Noa i Mojsije dali su svoju volju, svoj život, svoje sve u službu Bogu. Njihova su iskustva bila slična: obojica su predvodili pod snažnim pritiskom, svaki je podnosio složene kušnje, i svaki se radovao čudesnom izbavljenju. Njihova iskustva u tim procesima ojačala su njihovu vjeru i ulila u njih hrabrost da idu naprijed u novi početak. Njihovi jedinstveni karakteri i osobnosti daju nam predivan uvid u mogućnosti za naš duhovni život. Kroz njih možemo imati jamstvo naše nade u Kristu i razviti dublje uvjerenje u stvari kojima se nadamo ali ih ne možemo vidjeti.

Noa – Čovjek s uvjerenjem

Noe se uglavnom sjećamo po gradnji arke, zapanjućeg ostvarenja iz kojeg možemo naučiti puno toga. Njegovo dugo predanje tom zadatku koji se temeljio na Božjem obećanju mora da je bilo vrlo teško — sve to vrijeme — ne samo gradnja takvog tehnološkog diva, nego i ophođenje s neizbježnim društvenim sojem i zatraživanjem koje su on i njegova obitelj doživljavali od mnoštva. Da je bio kritiziran zbog gradnje arke, da li bi Noa bio u stanju slegnuti ramenima? Da li je postao podsmijehom zbog objavljivanja dolazećeg potopa? Zbog očekivanja kataklizmičkog događaja koji je bez povijesnog presedana?

Biblija nije izričita što se tiče tih informacija. Zapravo cijela priča o potopu je jedino zapisana kao zapovijedi od Boga sa retcima koji slijede da označe Noinu poslušnost. Iako tamo nema zapisa o ismijavanju ili društvenoj stigmi, iz Jude 7 mi znamo da je palim anđelima bio dozvoljen veliki utjecaj u „ondašnjem svijetu.“ (2.Petrcva 3:6) Oni su nesumnjivo progonili i ismijavali Nou i njegovu obitelj u nastojanju da izokrenu vjeru ove jedne pravedne ljudske obitelji koja je preostala na zemlji.

Noina reakcija? Ona je zasigurno bila u skladu sa spominjanjem njega kao čovjeka vjere. (Hebrejima 11:7) Osim toga, Apostol Petar svjedoči da je Noa bio „propovjednik pravednosti“ (2.Petrova 2:5). To podrazumijeva da je bilo kroz svoja djela, riječi, pokazanu vjeru, ili kombinaciju svega toga, on bio veličanstveno svjedočanstvo Božje ljubavi i moći zlom svijetu oko sebe.

Mojsije je zapisao da je Noa „hodio s pravim Bogom“ i da je bio „čovjek pravedan. Bio je čestit među suvremenicima svojim“ (1.Mojsijeva 6:9). Mnoge nas dječje knjige vode k vjerovanju da je Noa najvjerojatnije bio ismijan. Ipak on je nastavio braniti Boga. Nigdje nema nikakvog ukazivanja o njegovom oklijevanju u poslušnosti Bogu. Nastaviti biti vjeran 100 godina zaista je bio ispit njegove snage i vjere. Kakav zapanjujuć primjer uvjerenja i ustrajnosti.

Kako je s nama?

Koliko je velika naša vjera? Ako bi se to tražilo od nas, da li bi smo posvetili svoje živote gradnji nečega tako ekonomski kotraproduktivnog, za društvo neobičnog, velikog i čudnog poput arke? Ipak, zar se od nas nije zatražilo da učinimo nešto slično? Zar se od nas nije zatražilo da predamo ono što je još preostalo od naših života (zasigurno manje od 100 godina od vremena našeg posvećenja) za zadatak tako velik da ga se ne može smatrati izvedivim ljudskim rukama, inženjerstvom, ili snagom? Zar taj zadatak ne traži od nas našu svakodnevnu pažnju i naporan trud dok se borimo s našim tijelom, Protivnikom, i

Pripremanje arke

svijetom općenito. U našoj borbi protiv ovog svijeta zar se nećemo isticati pred drugima kao poseban narod, vrijedan ismijavanja, jer naši napori izgledaju smješnim onima koji nisu duhom začeti?

Zaista naše posvećenje, i nebeski poziv, mogu se dobro usporediti s Noinim velikim zadatkom kojeg je dobio s neba da gradi arku. Noa je posvetio svo svoje vrijeme i snagu svom nebeskom zadatku, baš kao što mi moramo posvetiti sva naša sredstva i snage prema našem zadatku. Društveno odbacivanje koje je Noa pretrpio ojačalo je njegovu odlučnost i učinilo ga neosjetljivim. Možemo li u istom kontekstu gledati na naše borbe? Što bi smo mogli ostvariti ako bi smo zaista vjerovali da ne možemo promašiti? Kad smo odbačeni od svojih vršnjaka kao čudnovati, vjerojatno ne bi smo žalili zbog gubitka njihovog poštovanja ili prijateljstva. Umjesto toga trebali bi smo se radovati i počivati sigurni u spoznaji da je Bog uklonio od nas ono što bi nam odvlačilo pažnju. Možemo li dosegnuti taj isti stupanj sigurnosti u ono čemu se nadamo?

Noin zadatak zahtijevao je snažan intelekt, domišljatost, i umješnost. Gradnja arke bila bi složena iako je primio planove izravno od Boga. Taj dugotrajni projekt zahtijevao bi snažan intelekt. Upitno je da li bi se struktura te veličine mogla danas završiti samo s ručnim alatom i snagom četiri muškarca. Bog je Noi dao jedino početne upute: dimenzije, itd., i ništa više. Stoga je Noina domišljatost jasna.

Kakva vrsta životnog treninga je Noi bila potrebna da bi izgradio takav brod? Možda je bio graditelj ili obrtnik u toj primitivnoj ekonomiji; obrtima koji bi ga opremili s vještinama da gradi arku. Bilo kroz tu vrstu iskustava tijekom prvih 500 godina svog života, ili kroz neku drugu izravniju metodu, Bog je zacijelo opremio Nou sa vještinom i sposobnošću koje je on zahtijevao za ostvariti takav zahtijevan i profinjen zadatak. Slično tome, Bog daje svojoj djeci prijeko potrebne stvari da bi mu mogli služiti.

Premda „nema mnogo mudrih“ (1.Korinćanima 1:26) koji su pozvani, mi primamo našu mudrost i razumijevanje od svetog Duha. Isto tako imamo intelektualnu moć da završimo sve nebeske zadatke koje nam je dao naš Gospodin, baš kao što je i Noa bio u stanju izgraditi arku. Njegovom sinu Noi, koji je pomagao u konstrukciji arke, ponekad se pripisuje gradnja Velike Piramide, još većeg inženjerskog podviga. Bog je snabdjeo te ljude sa potrebnim informacijama i razumijevanjem koje su trebali da ispune svoje službe Bogu.

Oni su bili pripremljeni kroz životna iskustva koja su izbrusila njihove vještine i kroz nadahnuće od Boga. Možemo biti sigurni, da ćemo kao Gospodinovi posvećeni, primiti neophodnu pripremu i razumijevanje za zadatke koji leže pred nama, bilo kroz uvježbavanje ili drugim intervencijama svetog Duha (Filipljanima 1:6). Noa

U arci

je zbog svoje vjere u budućnost koju nije mogao vidjeti bio proglašen pravednim. On je bio snažno uvjeren u svom srcu. Njegovim smo primjerom ohrabreni slijediti isti put.

Mojsije —Uzor poniznosti

Poput Noe, Mojsije je također primio jedan primarni zadatak: izvesti Izraelce iz Egiptai uspostaviti Zakon. Kao i u Noinom slučaju, Mojsijev poziv od Boga također je uključivao predvođenje pod pritiskom, čudesno izbavljenje, spasenje u novi život i novi početak. Kada pogledamo Mojsijev život izbliza, nalazimo korisne uvide i savjete za napredovanje u našem duhovnom životu.

Kronologija Mojsijeva života zrcali napredak kojeg smo napravili u našem duhovnom životu. Mojsije je bio treće-rođeni, u vrijeme kad je faraon naredio da sve muške bebe budu utopljene u rijeci Nilu. Prije nego je Mojsijev karakter mogao biti otkriven, njegovi roditelji, Jokebeda i Amram, pokazali su vjeru kad su odlučili staviti beb u košaru da otpluta nizvodno. Njihova potpuna vjera u Boga mora da im je dala sigurnost da stave sudbinu djeteta u Božje ruke. Oni su se pouzdali da on može spasiti njihovo dijete. Oni su učinili sve što su mogli kako bi osigurali tu mogućnost. Međutim, kad je košara jednom bila spuštena u vodu i puštena, Mojsijev je život isključivo ležao u Božjim rukama.

Njihova vjera bila je nagrađena sa čudesnim izbavljenjem. Mojsije je bio spašen od sigurne smrti zbog veličanstvenog razloga. Kakav snažan utjecaj mi kao roditelji možemo imati na spasenje naše vlastite djece. Imamo li

potpunu vjeru u Boga da ćemo staviti našu djecu u položaj da budu korištena od Boga na snažan način? Poput Mojsija i njegovih roditelja, kad nas Bog izabire za veliki udio, ili čak mali, u Njegovom velikom planu, možemo biti sigurni da će ga on provesti s jednakom brigom i pažnjom. Naša svrha u Božjem planu će se isto tako izvršiti.

Božanska briga

Mojsijev je život tako započeo pod zaštitom Faraonove kćeri. Božjom providnošću, Mojsija je ustvari tijekom 7 godina podizala njegova majka. Zacijelo, tokom tog vremena, ona mu je rekla u vezi njegovog nasljedstva i o njenoj postojanoj vjeri u Božji savez sa Židovskim narodom. Mojsije nije imao kontrolu nad svojim odgojem. On nije imao udjela u odluci njegovih roditelja da ga sakriju u rijeci i nije se mogao odlučiti za svoje rano obrazovanje. Ustvari, Bog je upravljao svim tim. Bog je sigurno nosio košaricu do princezine kupke i pripremio njeno srce da prihvati to dijete kao vlastito. Premda smo bezbroj puta čuli i čitali tu priču važno je imati na umu da je i to također bilo čudo. Bez Božje čudesne intervencije, ovaj izvještaj ne bi bio moguć.

Nema ničeg što bi bilo preveliko za Boga! Bog također upravlja i našim životima i Njegov se svrhovit plan može

Mramorni prikaz Mojsija

pokazati jednako važnim kao Njegov plan za Mojsija. Naš Bog čuda na djelu je i u našim životima, utječući na okolnosti za našu korist u Njegovoj službi (Matej 6:25-33, 1.Solunjanima 5:24). Imajmo to na umu kada trpimo nepravdu, ili kada ne možemo razumjeti Božje naume, ili kada ne možemo osjetiti Božju ruku koja nas vodi u našim životima. Kad nam izgleda da ćemo otplutati van kontrole. Bog je i tad s nama!

Kako je Mojsije postajao stariji, bio je inspiriran i vjerovao je u svoje Židovsko nasljeđe. Jednako je tako važno i za nas da imamo na umu naše korijene i da nadalje položimo čvrsti temelj na početku našeg duhovnog života. Kroz Mojsijev primjer, možemo biti uvjereni da će nam Bog pružiti priliku da rastemo, zdravo, u Krista. Ako Ga tražimo, naći ćemo Ga, kroz Krista (Hebrejima 11:6).

Božja providnost

Mojsije je pohađao Egipatsku kraljevsku akademiju gdje se naučio umjetnosti, znanosti, tehnologiji i državnim inženjerskim načelima. Kroz ovo jedinstveno životno

iskustvo, Bog je opskrbio Mojsija sa obrazovanjem kroz koje je razvio vještine koje će se aktivirati nakon izlaska. Od početka Mojsijevog života, on je imao intrigantan plan za Mojsija za unapređivanje svojih nauma, i u tom planu vidimo Božje veličanstvo i ljepotu.

Prije izlaska, Mojsijevo iskustvo u pustinji kao pastira služilo je kao još jedno veliko uvježbavajuće iskustvo. Možda se Mojsije osjećao kao da besciljno luta bez svrhe ali mi vidimo kako ga Bog razvija za veliko djelo. Mojsije je bio budan na opasnosti, analizirao je obrasce vladanja svojih ovaca, i naučio je smjerove zemlje. Njegove su misli stalno bile stavljene na zaštitu i vođenje svog stada, vještina koju bi se kasnije moglo prevesti u zaštitu i vođenje stada Božjeg naroda. On će također razviti veliko strpljenje, nužno za voditi buntovan i tvrdoglav narod. (5.Mojsijeva 9:6)

Mojsije je u Egiptu uživao visoki društveni položaj s kojim obično ide plašt moći. Stoga nije iznenađujuće, kad je Mojsije vidio nepravdu učinjenu njegovoj Židovskoj braći, da je upotrebio tu moć izvršavajući pravdu ubijanjem Egipćanina koji ih je maltretirao. Kasnije, na suprotnoj strani društvenog spektra, kao pastir u pustinji, našao se bez ikakvog društvenog statusa i bez moći. Međutim ovdje će Mojsije naučiti mnogo razboritije, proračunate odluke štiteći svoje ovce. Bog ga je učinio pastirem na stražnjoj strani pustinje kako bi razvio u njemu ponizan i povjerljiv odnos sa njegovim stadom. Gledajući unatrag, za nas je lako vidjeti Božju providnost u ove dvije faze njegovog života. S takvim uvidom možemo malo pobliže gledati Božju ruku tijekom sličnih razvojnih faza u našem životu.

Mojsijevo iskustvo kao pastira ovaca na stražnjem dijelu pustinje pokazalo se značajnim za njega kao vođu Izraelaca. Oni su gledali na njega kao na svog osloboditelja i tražili su njegovu mudrost i pravičnost da riješe sporove. Koliko god da je bilo vrijedno njegovo pustinjaško uvježbavanje, on vjerovatno nije mogao vidjeti Božju providnost u svom iskustvu. S naše točke gledišta, mi jasno vidimo Božji prst kako radi u svim njegovim iskustvima za specifične svrhe i za mnogo veće zadatke koji će se zahtijevati kasnije u njegovom životu.

Mojsije je počeo svoj osobni odnos s Bogom kod gorućeg grma u starosti od osamdeset godina! Za kakav bi smo novi početak mi bili u stanju kad dosegneмо starost od osamdeset? Iz Mojsijevog iskustva, mi vidimo fantastičnu i ohrabrujuću sposobnost našeg Nebeskog Oca da ga pripremi za nešto korisno premda se on možda osjećao izoliranim i daleko od svog naroda.

Oponašati Njegov primjer

Pretočimo svoja iskustva na snazi Mojsijevog primjera, i ojačajmo svoju vjeru u to da Bog pruža svaki radostan i složen detalj našeg života. Poput Mojsija, naše pouz-

danje u naša iskustva i naši napori da razvijemo bolju spretnost pomoći će nam postati boljim slugama. Božji zadatak za Mojsija bio je toliko velik da je trebalo dvije trećine Mojsijevog života da ga pripreme za njega, i Mojsije je bio zaslijepljen u odnosu na to sve do iskustva kod gorućeg grma. Slično tome Bog sada uvježbava nas za naše buduće djelo — ne samo za naša buduća iskustva i prilike da služimo, nego također i za našu službu s one strane zastora, detalje

Mojsije podiže zmiju u pustinji

koje sada ne možemo shvatiti. Ne budimo slijepi na te Božje providnosti. Kakva je utjeha znati da su naše borbe, naše suze, naše sumnje, i naši strahovi svi dio Božjeg master plana za naš život. Bog nas priprema za buduću službu unapređivanja njegovih veličanstvenih nauma!

Možda je najveća pouka koju možemo naučiti od Mojsija ona o njegovoj poniznosti. Mojsijeva se poniznost razvijala i kovala u njegovom životu i tijekom vremena kad je to najmanje očekivao, kad je izveo Izraelce iz Egipta. Mojsije je nazvan najponiznijim od svih ljudi (4.Mojsijeva 12:3). Kad je sreo Boga kod gorućeg grma, Mojsije je inzistirao da postoji bolji čovjek za taj zadatak, da on nije bio dobar govornik, itd. Međutim Bog je gurnuo Mojsija i pokazao mu da on može činiti snažne stvari kroz Božju moć. Slično tome, Apostol Pavao je mogao činiti sve kroz Krista (Filipljanima 4:13). Unatoč Mojsijevom oklijevanju, pokazao se spremnim biti korišten od Boga, i slušati Boga. Ovo životno svjedočanstvo je vrijedna pouka za nas u našim nesigurnostima, borbama, suzama, sumnjama, i strahovima.

Mojsije nam je ostavio jasan i dosljedan primjer kad je pitao Boga prije nego li je bilo šta napravio. Od vremena kad se Mojsije vratio u Egipat pa do kraja svog života, Mojsije je tražio Boga za vodstvo u svemu što je činio i zatim ga je vjerno slijedio. Premda se Mojsije izjasnio pred Bogom iznoseći svoje mišljenje, on je bio proaktivan u slijedenju Božje volje. Mi bi smo jednako tako trebali biti proaktivni. Osim toga, Mojsije je pokazao ravnodušnost prema zemaljskim užiticima. Zapamćen je po tome što je jednako tako bio vrlo vjeran u činjenju onoga što je naš Nebeski Otac tražio od njega i što je zaboravio Egipatske užitke (Hebrejima 11:25,26). Mojsijev primjer jača naš duh.

Potpuno zaokupljen

Mojsije je bio potpuno vezan za Boga, i Izraelski je narod vidio dokaz toga u sjaju njegovog lica kad je sišao s gore Sinaj s dvije ploče (2.Mojsijeva 34:29). Kakva je bila reakcija Izraelskog naroda? Svi su ga se bojali, uključujući i njegovog brata Arona. Izraelski je narod

vidio da je Mojsije bio drugačiji, i to fizičko svjedočanstvo Božje naklonosti bio im je važan znak.

Jesmo li mi potpuno zaokupljeni s Bogom? Da li drugi vide odraz toga na našim licima? Zanimljivo je da Mojsije nije znao da mu je lice sjajilo, ali on je doista odražavao Božji sjaj i ljubav Izraelcima, i oni su dobili poruku. Ljudi i nas promatraju. Možemo biti sigurni da će oni jasno vidjeti svjedočanstvo naših života. Poput Mojsija, mi bi smo trebali biti

u potpunosti usredotočeni na volju Božju. To će nam pomoći ostaviti po strani zemaljske ambicije, nade i snove tako da budemo spremni služiti našem Nebeskom Ocu.

Mojsije nam također pokazuje kako je ispravno vodstvo temeljeno na molitvi. Dok je Bog pripremao Mojsija da bude vođa tijekom prvih osamdeset godina njegovog života, to uvježbavanje za vodstvo bilo je ispitano u pustinji. Djeca Izraelova su prošla kroz zapanjujuću kulturološku preobrazbu iz ropstva u slobodu djece Božje. Iznenađujuće je da su neki od njih razvili otvoreno nezadovoljstvo prema Mojsijevom vodstvu; stoga se on okrenuo k Bogu tražeći vodstvo. (Na primjer, u 4.Mojsijevoj 11:2, ljudi su zavapili k Mojsiju, i u odgovoru, on se molio) Isto tako, ako smo pozvani voditi, molitva je presudna u našim odlukama. Kao što je Mojsije bio iskušani, naš Nebeski Otac iskušava nas da bi razvio Svoj dragocjeni plod.

Ugledajmo se na Mojsijev primjer bogatog molitvenog života kako bi poboljšali naš vlastiti. Njegov molitveni život bio je jedan od elemenata koji su ga podržavali. To će se pokazati jedno vrijednim i u nas. Molitva predstavlja priliku za nas da kontaktiramo Stvoritelja Svemira! Naša iskustva s vremenom mogu biti iskušavajuća, međutim kao i u Mojsijevom životu naša su iskustva osmišljena da izgrađuju karakter, vjeru i veće razumijevanje Boga. Obratimo se našem Nebeskom Ocu u molitvi sa svakim od naših iskustava. Poput Mojsija, neka bi smo hodili pošteno pred Bogom i budimo osjetljivi za razabrati Njegovu intervenciju u našim životima.

Prije nego što je bio dan evanđeoski poziv, Bog je u Starom zavjetu dao ohrabrenje Duhovnom Izraelu kroz životna iskustva ove dvojice velikih ljudi. Bog im je dao specifične, pojedinačne zadatke. Bog možda čini istu stvar kod nas u našim posvećenim životima (2.Korinćanima 6:1,2). Možda nam se čini da ne živimo u epskim vremenima kao što su bila ona Noe i Mojsija, no stvarnost je drugačija! Mi živimo u najvećem prijelazu doba u cijeloj povijesti čovječanstva. Poput Noe i Mojsija, mi se razvijamo za naše specifične, pojedinačne zadatke. Naša je prednost i dužnost razviti blizak, osobni odnos s Bogom.

— Benjamin Stein

Iskreni Kršćanski Život

„Smiluj mi se, Bože, po milosti svojoj! Po velikome milosrđu svojemu izbriši prijestupe moje!“ (Psalam 51:1 NS).

Davidov život je nevjerojatna alegorija klase Crkve. Veće slike i detaljniji događaji podjednako nose bogatstvo značenja i simbola. Naš je Gospodin na križu citirao 22 Psalam, što nam pokazuje jedinstven način na koji je Bog koristio Davida u proročanstvu. Paralele između Davidovog života i povijesti klase Crkve odavna su bili izvor studija i inspiracije istraživačima Biblije.

Unatoč tome, za Kršćanina može biti izazov vidjeti Davida kao osobni primjer. David je postao ratnikom kraljem koji je vladao s autoritetom. Za razliku od Danijela, Joba ili Jošue on je imao brojne neuspjehe visokog profila. Iskreni Kršćanin se pita kako je ubojica, preljubnik, loš roditelj, i ratnik mogao biti čovjek po Božjem srcu (1.Samuelova 13:14). Kako ga Isus može smatrati standardom ljudske veličine (Marko 12:35-37)? Razmatrati ta pitanja može biti ponižavajuće i oslobađajuće.

David je bio hrabar čovjek, žestoki ratnik, veliki general i snažni vođa. Njegove su ga pobjede učinile slavnim još od njegove najranije dobi. On je porazio Golijata kada nitko iz Šaulove vojske nije bio spreman riskirati svoj vlastiti život. On je vodio bezbrojne ekspedicije u neprijateljske teritorije i zaogrnuo se u vojnu slavu. Premda je navikao na pobjeđivanje, on je stalno pripisivao Bogu te pobjede. Stoga bi nam moglo izgledati iznenađujućim da bi Bog prekorio Davida zato što je bio ratnik. „Kralj David ... je rekao ... Poželio sam u srcu svojemu da sagradim dom u kojem će počivati kovčeg saveza Jehovina i koji će biti podnožje nogama Boga našega te sam prpremio što treba za gradnju. Ali pravi mi je Bog rekao: Nećeš ti sagraditi dom imenu mojemu, jer si ratnik i proljevao si krv“ (1.Ljetopisa 28:2,3).

Odgovor je jednostavan no ipak snažan. Bog nije prekorio Davida zato što je bio ratnik, on je to jednostavno priznao. Djelo gradnje Hrama bilo je simbolično i imalo je biti povezano s mirom i novim počecima. David je proljevao krv i premda su s vremena na vrijeme ratovi bili nužni, njegov udio u njima diskvalificirao ga je kao graditelja Božjeg hrama. Poruka koja je prenešena s tom odlukom je da je Bog, Bog mira. U stvari, Njegov sin Isus je „Knez Mira“ (Iza. 9:6). Davidu je bilo dopušteno da oblikuje građevinske planove i sakupi građevinski materijal, međutim njegovo ime nije imalo biti povezano sa stvarnom gradnjom.

Krivi za Grijeħ

Poput Davida, i mi smo krivi za grijeħe. Mi smo rođeni u bezakonju (Psalam 51:5). Činimo dobro imamo li na umu da Bog gradi Svoj duhovni hram. To nije ostvareno našim vlastitim postignućima. Po milosti, mi smo blagoslovljeni sa nezasluženom prednosti da imamo uvid u Božji plan i da sudjelujemo u djelu žetve, koje je prikazano s tim što je David sakupljao građevinski materijal za hram.

Brojni događaji iz Davidovog života otkrivaju njegove ljudske slabosti. Na primjer on je napravio popis stanovništva, čak i nakon što ga je Joab podsjetio da je Bog to zabranio. Njegova spremnost da prihvati Božju kaznu bila je ispravna, međutim cijena je bila vrlo visoka. Kao posljedica umrlo je sedamdeset tisuća ljudi (2.Samuelova 24:1-7). David je također bio loš otac. Iako je volio svoju djecu, nije bio u stanju sve ih odgojiti da ljube Boga. Propustio je ispravno postupiti kad je jedan od njegovih sinova silovao svoju polusestru, a što je na koncu preraslo u ubojstvo i građanski rat kojeg je poveo njegov drugi sin, Abšalom. David, njegova obitelj, i Izrael, svi su platili visoku cijenu zbog njegovih nedostataka.

David je čak na svojoj smrtnoj postelji ostavio Salama s listom ljudi za ubiti ako bude želio učvrstiti svoje kraljevstvo. To je uključivalo njegovog doživotnog prijatelja Joaba, i Šimija kojem se zakleo da ga neće ubiti za njegov grijeħ (2.Samuelova 19:23, 1.Kraljevima 2:5-9). Premda ovi događaji sa sobom nose simboliku, izazov je za Kršćanina povezati „čovjeka po Božjem srcu“ s ovakvim tipom vladanja.

Razmatranje Davidovih propusta trebalo bi našim umovima i srcima donijeti poniznost i budnost. Davidovo pomazanje ga je odvojilo, ali je također počelo i putovanje puno iskušenja koja su mogla odvući od Boga. Uostalo, Šaul je također bio pomazan kad je bio ponizan mladić, ipak

Mikelandelov David

ostatak svog života nije živio kao čovjek po Božjem srcu. Žalosno, ali on je zapamćen kao nevjerni kralj.

Davidovi grijesi su također sadašnja opasnost za bilo kojeg Kršćanina. S vremena na vrijeme, baš kao i u Davidovom slučaju, stvarnost naših života ugrožena je s grijesima koji nas lako opsjednu, jer naše je tijelo slabo i uvijek spremno na pad. „A očita su djela tijela. To su: blud, nečistoća, besramnost, idolopoklonstvo, vraćanje, neprijateljstva, svađe, ljubomora, izljevi gnjeva, sukobi, podjele, sljedbe, zavisti, pijanke, razuzdane gozbe i tome slično. To vam unaprijed kažem, kao što sam vam već i rekao, da oni koji takvo što čine neće naslijediti kraljevstvo Božje“ (Galaćanima 5:19-21).

„Čuli ste da je bilo rečeno: Ne učini preljub! A ja vam kažem: Svatko tko požudno gleda neku ženu već je u srcu svojemu počinio preljub s njom“ (Matej 5:27,28). „Preljubnici, ne znate li da je prijateljstvo sa svijetom neprijateljstvo s Bogom? Tko god, dakle, želi biti prijatelj svijetu postaje neprijatelj Bogu“ (Jakov 4:4).

Tko je od nas bez grijeha, pa da može baciti kamen na Davidovo sjećanje i označiti ga kao preljubnika, ubojicu, i grešnika? (Ivan 8:7, 1.Ivanova 1:10). Pogriješili bi smo ako bi smo sudili Davida samo po tim postupcima, baš kao što često griješimo kada preoštro sudimo jedni druge kroz propuste koje smo uočili. Mi bi jednako mogli biti nagli kao što je Šimi bio u narednom odlomku: „odande je izišao neki čovjek od roda Šaulova po imenu Šimi, sin Gerin, i dok se približavao, neprestano ga je proklinjao. I počeo je bacati kamenje na Davida i na sve sluge kralja Davida. A sav narod i svi junaci bili su kralju s desna i slijeva. I Šimi ga je proklinjao: Odlazi! Odlazi, krvniče, nitkove! Jehova je okrenuo na tebe svu krivnju za krv doma Šaulova, umjesto kojega si počeo kraljevati. I predao je Jehova kraljevstvo u ruke sina tvojega Abšaloma. Evo, sada te snašla nevolja jer si kriv za krv“ (2.Samuelova 16:5-8)!

Davidovo srce

Gornji odlomak pruža smisaoni uvid u Davidovo srce. U svojim mladim danima, mogao je ubiti Šimija, jednako kao što je htio ubiti Nabala (1.Samuelova 25:22). David je ponizno prihvatio okolnosti kao pouku odozgo i čekao je na Božje izbavljenje, čak i u žaru kušnje. To je u oštroj suprotnosti sa Šimijem, koji je tvrdio da zna Božju konačnu presudu. To je također važna pouka za Kršćanina. „David je zatim rekao Abišaju i svim slugama svojim: Evo, moj sin, koji je od mene izišao, traži dušu moju, pa kako onda ne bi ovaj Benjaminovac! Pustite ga neka me proklinje, jer mu je Jehova tako rekao! Možda će Jehova vidjeti očima svojim, pa će mi Jehova uzvratiti dobro za riječi kojima me ovaj danas proklinje“ (2. Samuelova 16:11,12).

David, opremljen s vjerom

Za ratnika, iskušanog u mnogim bitkama, David je pokazao ogromnu suzdržanost. Postoje mnogi takvi primjeri kroz njegov život kada je on odražavao Božji milosrdni karakter, i odbio podignuti svoju ruku protiv svog sunarodnjaka. Kao što je bio žestok kad se borio protiv suparnika, tako je i imao na umu da ne zloupotrebljava svoju vojnu nadmoć ili snagu. On nije ubio Šaula i Šimija kad je to mogao, i plakao je kada su Abner i Abšalom bili ubijeni protiv njegove volje (2.Samuelova 3:31-39, 18:33). Zaista, njegov nas stav podsjeća na Isusove riječi koje mi također nastojimo slijediti: „Čuli ste da je bilo rečeno: Ljubi bližnjega svojeg i mrzi neprijatelja svojeg! A ja vam kažem: Ljubite neprijatelje svoje i molite se za one koji vas progone“ (Matej 5:43,44).

Jedna od Davidovih najupečatljivijih osobina kroz sav njegov život bila je njegova svjesnost o tome tko je on u stvari i njegova potpuna ovisnost o Bogu. Davidova spremnost da ga Bog promjeni bila je očita kroz sav njegov život. Kao mladi pastir, imao je pouzdanje u Boga i borio se protiv Golijata da obrani Božji karakter. Kao traženi čovjek, on je poštivao Gospodnji vremenski raspored i odbio je ubiti Šaula, koji je još uvijek bio Božji pomazani kralj. On je razumio razliku između slova i duha zakona kad je pojeo sveti kruh dok je bio u bijegu (1.Samuelova 21:6). Kao kralj, ponizio se pred Bogom i Izraelom plešući ispred kovčega saveza opasan s lanenim oplećkom. On se nije sramio dati hvalu Bogu kao pravom spasitelju Izraela i spremno i spremno odbaciti sve zemaljske počasti.

Za razliku od klase Crkve, David nije imao korist od Isusovog primjera, koji je poništio sam sebe, i uzeo obličje sluge (Filipijanima 2:5-7). Međutim mi smo zato svjesni njegovog primjera za nas. „Nato je David odvratio Mikali: Učinio sam to pred Jehovom, koji me izabrao umjesto Oca tvojega i umjesto svega doma njegova te me postavio za vođu narodu Jehovinu, Izraelu. Veselit ću se pred Jehovom“ (2.Samuelova 6:21).

Davidove osobine

David je bio voljen od svog naroda, posebno od onih koji su se borili uz njega. On je smatrao svoje prijatelje darom od Boga, nešto što bi smo i mi trebali. „Nato su ona trojica prodrli u tabor filistejski, zahvatila vodu iz nakapnice betlehemske što je kod gradskih vrata te je donijela i dala Davidu. Ali David je nije htio piti, nego ju je izlio pred Jehovom. I rekao je: Zbog Boga svojega ne bih nikada takvo što učinio! Zar da pijem krv ovih ljudi što su izložili opasnosti dušu svoju? Jer oni su dušu svoju izložili opasnosti da bi donijeli tu vodu. I nije htio piti“ (1.Ljetopisa 11:18,19)

Kad je David bio pastir, on se ponašao kao kralj. Kad je bio okrunjen za kralja, David je nastavio pokazivati duh pastira. „Jer je David činio što je pravo u očima Jehovinim i za svega života svojega nije odstupio ni od čega što mu je on zapovjedio, osim onoga što je bilo s Urijom Hetitom“ (1.Kraljevima 15:5).

Za razliku od Šaula prije njega, David je razumio da je poslušnost bolja od žrtve i da su prave žrtve kakve Bog zahtijeva slomljen duh i skršeno srce. Znao je važnost održavanja srca koje Bog može čistiti i da imati priznat položaj pred Bogom bilo dar, ne temeljen na zaslugi. Tražio je Boga da sakrije svoje lice od njegovih grijeha i da izbriše sve njegove opačine. On je znao da je Bog bio izvor mudrosti i da On pruža radost spasenja. David je uistinu razumio da je on bio glinena posuda u rukama Gospodara i stoga se u potpunosti podložio Bogu (Ps. 51). Pozvani smo da učinimo isto. „Pa zar lončar nema vlast nad glinom da od iste gline načini jednu posudu za plemenitu upotrebu, a drugu za neplemenitu upotrebu?“ (Rimljanima 9:21).

Davidu je trebalo puno rada da ostane vjeran svom pomazanju, a Bogu još i više. To je prikazano u jednom od Davidovih najmračnijih faza, u događajima čiji je vrhunac bio ubijanje Urije Hetita. Nažalost, Davidov grijeh nije bio samo trenutak slabosti. Bio je planiran i svjestan. David je najprije počinio preljub sa Bat-Šebom, a zatim je pokušao sakriti svoj grijeh stavljajući Uriju da bude zajedno sa svojom ženom. Njegov je životni prijatelj zatim bio s jednim zamršenim planom ubijen što je i druge ostavilo s krvlju na rukama. Teško je shvatiti da je razmišljao da je jeftino prošao (2.Samuelova 11).

Psalmista David

Traženje milosrđa

Božji način postupanja u toj situaciji pokazuje koliko je David bio dragocjen u Njegovim očima i koliko je Bog bio spreman pomoći mu da se okrene od svojih grijeha. On je poslao proroka Natana koji je ispričao kralju priču o pastiru, njegovom janjetu, i pohlepnom bogatašu. David je bio toliko slijep na svoj grijeh da je Bog trebao podsjetiti ga na to tko je on bio kad ga je Bog izabrao; pastir dječak kojemu je duboko bilo stalo do njegovih ovaca. David je napisao 51 Psalam imajući na umu ovu priliku. On pokazuje njegovo prihvaćanje krivnje, kajanje i potrebu za Božjim izravnim uplitanjem u njegov život: „Smiluj mi se Bože, po milosti svojoj! Po velikome milosrđu svojemu izbriši prijestupe moje! Posve me operi od prijestupa mojega, očisti me od grijeha mojega! Jer ja znam prijestupe svoje, grijeh je moj stalno preda mnom ... Izopom me očisti od grijeha, da budem čist, operi me, da budem bjelji od snijega!“ (Psalam 51:1-3,7). Psalam 51 je ključ za ispravno razumijevanje Davidovog srca, i također pruža smjernicu za Kršćanina.

Riječima se ne može odgovarajuće opisati fantastičnost Božjeg milosrđa i otkupljenja ostarjelom i slabom Davidu. Bog je zatim izabrao Salamuna, Davidovog drugog sina od Bat-šebe, da ga naslijedi kao kralj, posveti hram, i njegova je vladavina postala simbolom Božjeg kraljevstva.

Stalna borba

David je više nego samo uzor za Kršćanina. Njegov život zorno prikazuje stalnu borbu između Duha i tijela. Premda su njegovi nedostaci opisani u Kraljevima i Ljetopisima, dubina njegovog predanja i čistoća srca kroz njegove zapise u knjizi Psalama nadahnjuje nas. Pisao je o jasnim životnim načelima (Psalam 15), himne hvale (Psalam 33), molitve za pomoć (Psalam 28), nadi u spasenje (Psalam 16), i o mnogim drugim stupovima pobožnog života. Čitanjem i ponovnim čitanjem Psalama otkrivamo duboki odnos između Davida i Boga i shvaćamo da je njegova mudrost bila stečena življenjem života borbe da se provedu načela pravednosti.

Razumijevanjem i prihvaćanjem Davidovih grijeha kao dijela njegovog života, mi učimo pouzdati se u to da je Bog u stanju i da želi izvršiti isto djelo u nama korištenjem naših životnih iskustava, uspjeha i neuspjeha podjednako. Tada, baš poput Davida, možemo s pouzdanjem pokliknuti iz dubine našeg bića: „Ljubit ću te Jehova, snago moja“ (Psalam 18:1).

Rahaba, Debora i Ruta

„No netko bi mogao reći: Ti imaš vjeru, a ja imam djela. Pokaži mi svoju vjeru bez djela, a ja ću tebi svoju vjeru pokazati djelima svojim“ (Jakov 2:18 NS).

Biblija oslikava mnoge dostojne pojedince prije Evandeoskog doba koji su dali primjer vjernosti Nebeskom Ocu. Ove tri Starozavjetne žene, Rahaba, Debora i Ruta, vjerno su služile Jehovi. Njihovi životi pružaju ohrabrujuće pouke za posvećene na kraju ovog doba.

Rahaba: Od bludnice do Heroine

Obitelj je bila srž života Izraelaca, pa se stoga čini vjerojatnim da je Rahaba — opisana kao bludnica u gotovo svim Hrvatskim prijevodima Svetog Pisma — bila jedna od dvije žene spomenute u „Vjerničkoj Dvorani Slave“ u Hebrejima 11 jer je pretočila vjeru u djela.¹ „Vjerom bludnica Rahaba nije poginula zajedno s nepokornima, jer je miroljubivo primila uhode“ (Hebrejima 11:31).

Kao Amorejka, Rahaba je bila idolopokloničke Kanaanske kulture u Jerihonu koji je bio određen za uništenje. Božje obećanje Abrahamu je bilo, „Potomstvu ću tvojemu dati zemlju ovu, od rijeke Egipta pa do velike rijeke, rijeke Eufrata“ (1.Mojsijeva 15:18). Biblijski odlomak koji nabroja deset naroda koji su živjeli na tom području.²

Nakon što je vodio Izraelce kroz pustinju, Mojsije je umro na Gori Nebo (5.Mojsijeva 34:1-5). Jošua,³ Efraimac, bio je izabran da vodi Hebreje u Obećanu zemlju i Bog mu je zajamčio da „Nitko se neće moći održati pred tobom u sve dane života tvojega. Ja ću biti s tobom kao što sam bio s Mojsijem. Neću te napustiti niti ću te ostaviti“ (Jošua 1:5).

Planirajući osvojiti ograđeni grad-državu Jerihon, „Jošua, sin Nunov, potajno je poslao iz Šitima⁴ dvojicu

Rahaba u Jerihonu

uhoda i rekao im: Idite, izvidite zemlju i Jerihon! I oni su otišli i došli su u kuću bludnice kojoj je ime bilo Rahaba, te su se ondje smjestili“ (Jošua 2:1).

Kad je kralju Jerihona bilo rečeno da su neki od Izrael-skih uhoda došli prenočiti u Rahabinoj kući, on joj je naredio da preda uhode. Ona je rekla kraljevim glasnici-ma da su ti ljudi bili tamo ali da su otišli u sumrak prije nego gradska vrata budu zatvorena. Ona je rekla da ne zna kojim su putem krenuli, ali da ih možda mogu naći ako brzo krenu u potragu za njima. Ustvari, Rahaba je sakrila dvojicu Izraelaca na krovu pod stabljikama lana⁵ koji se tamo sušio (Jošua 2:3-6). „I ljudi su krenuli u potjeru za njima prema Gzovima jordanskim. I čim je potjera izašla, gradska su se vrata zatvorila“ (Jošua 2:7).

Rahaba se popela na krov i rekla uhodama, „Znam da će vam Jehova sigurno dati ovu zemlju, jer nas je uhvatio strah od vas i svi su vas se stanovnici ove zemlje uplašili. Jer smo čuli kako je Jehova pred vama isušio vode Crvenog mora kad ste izlazili iz Egipta, i što ste učinili dvojici kraljeva amorejskih koji su bili s one strane Jordana — Sihonu i Ogu — koje ste pogubili. Kad smo to čuli, srce se u nama počelo topiti od straha, i ni u kome nije ostalo hrabrosti zbog vas, jer je Jehova, Bog vaš, Bog gore na nebu i dolje na zemlji. Stoga vas sad molim, zakunite mi se Jehovom da ćete zbog milosti koju sam vam iskazala i vi iskazati milost domu oca mojega, i dajte mi pouzdan znak! Ostavite na životu oca mojega i majku moju, braću moju i sestre moje i sve njihove, i izbavite duše naše od smrti!“ (Jošua 2:9-13)

Uhode su zasigurali Rahabi da će održati obećanje da spase njenu obitelj kad im Bog bude bio dao zemlju, ako ih ne izda. S obzirom da je Rahabin dom bio izgrađen na Jerihonskom zidu, ona ih je spustila sa skerletnim konopcem⁶ kroz prozor i rekla im da idu u brdoviti kraj i da se tamo skrivaju tri dana (Jošua 2:14-16).

Prije odlaska, uhode su rekli Rahabi da oni budu bili vezani s njihovim sporazumom samo ako ona bude slijedila njihove upute: „Evo, mi ćemo ući u zemlju. Veži ovu vrpču od skerletnoga konca na prozor kroz koji nas spuštaš ... i sav dom oca svojega ... ostane s tobom u kući ... I ako ovaj naš dogovor nekome odaš ... nećemo biti krivi s obzirom na zakletvu“ (Jošua 2:18,20).

Uvjeti su bili prihvaćeni i Rahaba je ostavila skerletni konopac visjeti s prozora. Uhode su otišli u brdoviti kraj na tri dana; i kraljevi su se ljudi vratili u Jerihon bez njih.

Jerihon

Kad su uhode došli u tabor, ispričali su Jošui sve što se dogodilo. „Jehova je svu tu zemlju predao u naše ruke, i svi su nas se stanovnici one zemlje uplašili“ (Jošua 2:24).

Rahaba je šutjela o Izraelskoj misiji kad su oni čudesno osvojili Jerihon. Ona i njena obitelj ostali su u kući i pokazala je skerletni⁷ konopac i bili su spašeni. Njena se obitelj stopila u Izraelski narod i Rahaba se udala za Salmona, (vojnog) kneza Jude. Ona je rodila sina koji se zvao Boaz, koji je kasnije oženio Rutu.

Neobično je da bi žena s Rahabinom reputacijom trebala postati pretkinjom Isusa! Matejevo rodoslovlje prati Isusovu kraljevsku liniju od oca Abrahama kroz Josipa, Isusova poočima. Lukin izvještaj navodi Isusove biološke korijene od njegove majke do Adama, „sina Božjega.“ U oba slučaja, podrijetlo uključuje Boaza, sina Salmona i Rahabe (Matej 1:5; Luka 3:32).

Pouke od Rahabe

Koje su neke od pouka koje se odražavaju iz Rahabinog iskustva? Umjesto da je njen primjer podržan laganjem kraljevim ljudima mi ju se sjećamo po dokazivanju njene vjere njenim djelima. Jakov 2:25 potvrđuje, „zbog djela je bila proglašena pravednom kad je gostoljubivo primila uhode i poslala ih drugim putem.“

Posebno je se sjećamo po tome što je imala izvanredno razumijevanje i vjeru u suverenitet jedinog Boga — „Jehova, Bog vaš, Bog je gore na nebu i dolje na zemlji.“ (Jošua 2:11)

Bila je hrabra i pouzdana. Pokazivala je brigu za druge — uhode i njenu obitelj. Obratila se od svog idolopok-

lonstva i grešne prošlosti i postala pravom heroinom vjere. Novi zaokret od grijeha možda kuca i na vrata tvog srca. Ako da, treba li bi smo snažno slijediti Rahabin vjerni primjer za puno izbjavljenje nas i naših obitelji. Potrudimo se stoga vjerno „reći što mislimo i misliti ono što kažemo.“ „Nadalje čuli ste da je rečeno starima: Ne kuni se lažno, nego ispuni zavjete svoje Jehovi“ (Matej 5:33 NS).

Debora – Sudac i Proročica

Izrael je prvenstveno bio patrijarhalno društvo. Debora je bila jedina žena zabilježena kao sudac tijekom razdoblja prije nego je nacija postala monarhijom. Bilo je to kada „je svatko činio ono što je smatrao ispravnim“ (Suci 21:25). Ona je bila poštovana kao mudar vođa. „Živjela je pod Deborinom palmom između Rame i Betela u brdima efrajimskim. Sinovi Izraelovi dolazili s k njom na sud“ (Suci 4:5).

Prema prof.Strongu H8199 Hebrejska riječ za sudac je šafat. U Bibliji, znači isporučiti ili vladati. Sudac u Izraelu tražio bi vodstvo od Boga kroz molitvu i razmišljanje prije donošenja rješenja. Neki su suci također bili proroci koji su prenosili riječ od Boga. Njihova odgovornost nije bila ograničena na rješavanje prijepora, davanje presuda, i izvršavanja sudova. Oni su također slijedili Jehovine upute kako bi pružili vodstvo za vojnu akciju protiv Izraelskih tlačiteljskih neprijatelja.

Knjiga Sudaca bilježi kontinuirani obrazac lošeg ponašanja Izraelaca. Zaboravivši Božju providnost koja na sve utječe, oni su se okrenuli idolopoklonstvu i zloći, a što ih je neminovno vodilo u ropstvo. Oni su u svojoj nevolji uvijek iznova zvali Boga da ih izbavi. Potaknut samilošću, pružio bi im izbjavljenje.

Priča o Debori oslikava Izraelsko ropstvo i ugnjetavanje od strane Jabina, kralja Kanaan, i Sisere, njegovog vojnog zapovjednika. Izraelci su izmolili Boga za oslobođenje od 20 godina patnje. Debora je poslala Baraka, da ide protiv Sisere, jamčeći mu da je Bog obećao pobjedu. „Idi i raširi se na gori Taboru, a sa sobom uzmi deset tisuća ljudi od sinova Naftalijevih i od sinova Zebulunovih, a ja ću k tebi u dolinu Kišona dovesti Siseru, zapovjednika Jabinove vojske, bojna kola njegova i mnoštvo njegovo, i predat ću ga tebi u ruke?“ (Suci 4:6,7)

Barak je oklijevao ići protiv Sisere ako Debora ne bude išla s njim. Možda je bio nesiguran zbog toga što je Sisera imao ogromnu vojnu prednost od 900 željeznih kola. Zbog Barakovog nedostatka pouzdanja, Debora je prorokovala da će pobjeda biti dobivena, ali da slava treba otići ženi umjesto Baraku. „A ona je odgovorila: Ići ću s tobom! Ali na putu kojim ćeš ići slava neće pripasti tebi, jer će ženi u ruke Jehova predati Siseru“ (Suci 4:9). Isprva bi se moglo pretpostaviti da je Debora mislila na sebe, ali to nije bio ishod.

Kako je dogovoreno, Debora je pratila Baraka i vojnike na goru Tabor. Sisera je na to odgovorio pokretanjem svoje goleme vojske sa željeznim kolima u dolinu rijeke Kišon.⁸ Te ravnice su mogle biti prednost Siseri i njegovim željeznim kolima, međutim Bog je prouzročio da kiši, pa je rijeka poplavila, i Siserina vojska koja se povlačila bila je pometena. „I Barak je išao u potjeru za bojnim kolima i za vojskom ... i sva je vojska Siserina pala od oštrice mača. Nije ostao nijedan“ (Suci 4:16). Upravo kao što je Debora prorokovala, Bog je dao čudesnu pobjedu Baraku i Izraelskoj vojsci; i njezina pjesma pobjede to potvrđuje.

„Potok Kišon sve ih je otplavio, potok pradavni, potok Kišon.“

Sisera je napustio svoja bojna kola i umaknuo bitci. On je pobjegao u Jaelin šator gdje je zatražio zaštitu (Kenijci su bili prijatelji s kraljem Jabinom). Jaela se složila zaštititi Sisera i dala mu je malo mlijeka za piti.

Nakon što je zaspao od umora, ona ga je ubila tako što mu je kroz sljepočnicu zabila šatorski klin. Kad je Barak koji je bio u potrazi za Siserom stigao, ustanovio je da se ispunilo Deborino proročanstvo: žena, u ovom slučaju Jaela, primila je slavu za pobjedu nad Siserom (Suci 4:17-22).

Pouke od Debore

Što možemo naučiti iz primjera Deborinog pobožnog vodstva? Bila je tražena zbog svojih mudrih odluka. Bila je priznata kao „majka u Izraelu“ (Suci 5:7). Ona je hrabro govorila Božje zapovjedi. Ona je slavila i hvalila

Debora

Boga u pjesmi pobjede (Suci 5). Živjela je u skladu sa značenjem svog imena — pčela, zaposlena, strpljiva, marljiva, korisna. Oko njenog života nije bilo nikakvih skandala ili kontroverzi i Deborino pobožno vodstvo donijelo je mir naciji Izrael za 40 godina.

Mi možemo slijediti njezin primjer i donositi zdrave odluke i mudre izbore, oponašati hrabrost i vjeru u Božju providnost koja vrši utjecaj, i pokazati brigu za potrebe drugih. Podjeća nas se da „nam Bog nije dao duh koji nas čini strašljivima, nego duh koji nam daje snagu, ljubav i razboritost“ (2. Timoteju 1:7).

Ruta — Vjerna snaha

Tijekom vremena sudaca, glad u Betlehemu u Judi uzrokovala je da su se Elimelek i njegova žena Naomi i njihova dva sina, Mahlon i Kiljon, preselili istočno u zemlju Moab. Elimelek je umro. Oba sina su oženila Moapkinje⁹ — Mahlon je oženio Rutu a Kiljon Orfu. Unutar deset godina i oba sina su umrla i tri su udovice ostale u Moabu (Ruta 1:1-5).

Kad je Naomi čula da se stanje u njejoj domovini poboljšalo, ona je odlučila vratiti se u Betlehem. Ohrabrila je obje svoje snahe da se vrate u svoj majčinski dom i da se ponovno udaju. Orfa ju je nevoljko napustila. „Ali Ruta¹⁰ joj je odgovorila: Nemoj me nagovarati da te ostavim i da odem od tebe, jer kamo ti ideš, idem i ja, i gdje se ti nastaniš, nastanit ću se i ja. Tvoj će narod biti moj narod i tvoj Bog moj Bog“ (Ruta 1:16).

Kad su Noemi i Ruta stigle u Betlehem započinjala je žetva ječma. Kako bi pomogla sa svojom podrškom, Ruta je otišla pabirčiti¹¹ na obližnju njivu. Vlasnik polja je bio bogati čovjek imenom Boaz. On je bio velikodušan prema njoj zato što je znao za njezinu lojalnost njejoj svezkrvi. Ruta je ispričala Noemi o Boazovoj dobroti i nastavila je pabirčiti na njegovoj njivi sve do kraja žetve (Ruta 1:22 — 2:23).

Noemi je znala da je Boaz bio blizak srodnik Elimelekovih obitelji koji je mogao ispuniti Leviratsku¹² dužnost i oženiti Mahlonovu udovicu, Rutu, kako bi se nastavilo obiteljsko nasljedstvo. Naomi je poslala Rutu k Boazu na gumno noću i rekla joj „

A kad bude lijegao, pazi gdje će leći. Onda idi, otkrij mu noge i lezi. On će ti već reći što ti je činiti“ (Ruta 3:4). Ruta je učinila upravo tako kako joj je Noemi savjetovala.

U noći se Boaz zaprepastio kad je našao ženu kako leži pored njegovih nogu. Kad ju je upitao tko je, ona je odgovorila, „Ja sam Ruta, robinja tvoja. Raširi skut svoj na robinju svoju, jer si ti otkupitelj“ (Ruta 3:9).

Boaz ju je blagoslovio i složio se da će učiniti sve što se zahtijevalo, i još je dodao, „jer zna svatko u gradu momu da si uzorna žena“ (Ruta 3:11). Premda je on bio blizak rođak, on je objasnio da postoji bliži rođak od nje-

Ruta Moapka

ga. On će razgovarati s tim čovjekom; i tada nije raširio na nju svoj skut. Ona je ostala do njegovih nogu do jutra (Ruta 3:12-14).

Rano toga dana, Boaz je raspravljao o toj stvari s drugim muškim rođakom pred desetoricom starješina kod gradskih vrata. Taj drugi čovjek bio je spreman kupiti zemlju od Noemi, ali je odbio riskirati da izgubi svoju baštinu oženivši Rutu. On je predao svoje pravo otkupa i potvrdio sporazum. „A u staro je vrijeme u Izraelu bio običaj da se svaki otkup i zamjena potvrde ovako: Čovjek je morao izuti svoju sandalu i dati je svome bližnjemu. To je u Izraelu vrijedilo kao potvrda. Kad je dakle otkupitelj rekao Boazu: Ti ga kupi za sebe, izuo je svoju sandalu“ (Ruta 4:7,8).

Boaz i Ruta su se oženili i imali sina. „I nazvale su ga imenom Obed. On je otac Jišaja, oca Davidova“ (Ruta 4:17). Ruta je bila Rahabina snaha i prabaka kralja Davida. Njezina ljupka priča u knjizi koja se zove njenim imenom govori o tome da je ona bila hrabra, marljiva, uporna i suosjećajna. Ona pokazuje da vjera u Boga može voditi vjernika od uobičajenog života u izvanrednu budućnost.

Sažetak

Pregled života ovih žena iz drevnog Izraela pokazuje kako se njihova vjera očitovala njihovim djelima.

Premda su bile Neznabošci, i Rahaba i Ruta su priznale i vjerovala da je Izraelski Bog bio jedini pravi Bog. Rahaba je riskirala svoj život kad je sakrila dvojicu Židovskih uhoda. Ruta je napustila svoju domovinu i obitelj da bi živjela s Božjim izabranim narodom. Njihova je vjera bila uvelike nagrađena, budući da su obje bile asimilirane u Izraelsku naciju i postale pretkinjama Isusa preko Boaza, Rahabinog sina i Rutinog muža.

Rahaba je navedena u Hebrejima 11:31 zbog njenog nepokolebljivog uvjerenja da će Božji narod poštediti i

njezin i život njene obitelji. Premda Debora nije izričito imenovana, četiri druga suca — Gideon, Barak, Samson i Jiftah — uključena su u sljedeći redak (Hebrejima 11:32). Barak je slijedio Boga u impresivnu borbu protiv prijetjećeg neprijatelja, oslanjanjući se na Deborinu ohrabrujuću vjeru kad ga je pratila.

Ohrabrimo jedni druge na pobjedu imajući na umu riječi našeg Učitelja: „Ono što je nemoguće ljudima, moguće je Bogu“ (Luka 18:27).

„A bez vjere je nemoguće ugoditi Bogu, jer onaj tko mu pristupa mora vjerovati da on postoji i da nagrađuje one koji ga revno traže“ (Hebrejima 11:6).

Slijedimo stoga jedinog pravog Boga i težimo vršiti Njegovu volju, bez obzira na okolnosti i moguće posljedice. „Stoga tražite najprije kraljevstvo i Božju pravednost, a sve će vam se ovo dodati“ (Matej 6:33).

„Zato, braćo moja ljubljena, budite postojani, nepokolebljivi, uvijek zaokupljeni djelom Gospodinovim, znajući da vaš trud u Gospodinu nije uzaludan“ (1.Korinćanima 15:58).

---

(1) Sara, Abrahamova žena bila je druga žena zapažena po svojoj vjeri. (Hebrejima 11:11)

(2) 1.Mojsijeva 15:19-21

(3) Strong H3091 — Jošuiino ime znači izbavitelj ili spasitelj — „Jehova je spasenje.“

(4) Hebrejski Šitim bio je Izraelski tabor prije prelaska rijeke Jordana u Kanaan.

(5) Rahaba je imala snopove lana na krovu, što možda ukazuje da je pravila posteljino.

(6) Skerletni konopac kojeg se koristilo da zaštiti njeno kućanstvo mogao je biti napravljen od grubljih vlakana lana, isprepletenih u viti, i zatim opletenih u konopac.

(7) Skerlet — To sliči Pashi prvorodenih, opisanoj u 2.Mojsijevoj 12:13 kada su Izraelci koji su bili u svojim domovima bili, „pokriveni krvlju.“ Također simbolizira prolivenu krv Isusove otkupne žrtve.

(8) Ova dolina bila je plodna ravnica, također poznata i kao Ezdralonska ravnica, i Ravnica Megida. Na istoku se proteže Jizreelska Dolina.

(9) Moabac je potomak Moaba, Lotovog sina s njegovom najstarijom kćeri, koja ga je prevarila nakon što ga je opila s vinom (1.Mojsijeva 19:31-33,37).

(10) Prema prof.Strongu H7327 Rutino ime prikladno znači prijateljstvo

(11) „Kad žetvu žanjete na svojoj zemlji, nemojte dokraja požeti rubove svoga polja i ne pabirčite ostatke poslije svoje žetve. Ostavite to nevoljniku i došljaku. Ja sam Jehova, Bog vaš“ (3.Mojsijeva 23:22).

(12) Leviratski zakon je upućivao da ako oženjeni čovjek umre bez djece, dužnost njegovog brata ili najbližeg rođaka je bila da oženi udovicu. Sina tog braka smatralo bi se potomstvom prvog muža (5.Mojsijeva 25:5-10).

Na pravom mjestu u pravo vrijeme

„To su bile Marija Magdalena, Ivana i Marija, majka Jakovljeva. I ostale žene koje su bile s njima ispričale su to apostolima“ (Luka 24:10).

Uznemirena žena, poslovna dama, i kućanica: što je zajedničko ovim ženama? Svaku je Gospodin iz nekog posebnog razloga izabrao. Svaka je bila na pravom mjestu u pravo vrijeme s ispravnim stavom srca. U doba i na mjestu gdje se muškarce visoko vrednovalo, ove su tri žene imale posebne uloge u služanju Kristovoj stvari.

Marija i Marta

Zvukovi žalosti ispunjavali su zrak dok su se prijatelji i susjedi okupljali da utješe Lazarevu obitelj. Da je Isus došao, Lazar ne bi umro. Njegove sestre nisu razumjele zašto on nije došao. Poslale su mu poruku i čekale, ali sve uzalud. Lazar je bio mrtav i pokopan.

Razočaranje je bilo opipljivo. Nije bilo odgovora njihovim prijateljima koji su pitali zašto Isus nije došao. Stigla je vijest da Isus dolazi, i Marta je brzo istrčala iz kuće i pošla mu u susret. Njezine su riječi bile iskrene, izražavajući njezino razočaranje i njenu vjeru. „Gospodine, da si bio ovdje, brat moj ne bi umro. Ali i sada znam da će ti Bog dati sve što od njega zatražiš“ (Ivan 11:21,22).

Marija, Marta i Isus

Upravo je Marti Isus otkrio veliku Istinu o sebi: „Ja sam uskrsnuće i život. Tko vjeruje u mene, ako i umre, oživjet će“ (Ivan 11:25). Isus je Marti otkrio realnost uskrsnuća. Tada, došavši do groba, zaplakao je kad je vidio tugu i patnju, ponavljane tako često otkad je prvi grijeh ušao svijet. Nakon zahvalne molitve, glasno je pozvao, „Lazare, izađi!“ i realnost uskrsnuća bila je otkrivena (Ivan 11:43).

Marija je sjela do Isusovih nogu, učeći od njega, dok je Marta pripremala obrok u kuhinji (Luka 10:38-42). Ipak, kad je potreba za vjerom bila jača, ona je ostala u kući dok je Marta otrčala u susret Isusu. Marta, na pravom mjestu u pravo vrijeme, i sa ispravnim stavom srca, bila je ona kojoj je Isus prvoj otkrio svoju namjeru da uskrsne njenog brata.

Marija Magdalena

Tjedni su prošli. Žena se žurila praznim ulicama prije zore ranog proljetnog jutra. Puni joj je mjesec osvjetljavao put dok su joj suze tekle niz lice. Ona je imala unutarnji poriv vratiti se na grob onome koji joj je dao nadu. I druge su žene također došle. Držale su bočice dragocjenih mirodija i došle su pomazati Isusovo tijelo. Srca su im bila slomljena a nade razbijene. Jedina stvar koja im je preostala za napraviti bila je izliti njihovu ljubav i tugu kroz pomazanje tijela njihovog Gospodina.

Stigle su do groba i tamo našle anđela sjediti na kamenu. Rekao im je da se ne boje, jer je Isus bio podignut iz mrtvih. One su otrčale reći to drugima. Petar i Ivan požurili su se do groba i ušli unutra, međutim Marija je ostala stajati vani, sve dok joj dobro poznati glas nije rekao, „Marija!“

Zašto se Isus najprije pojavio Mariji, prije nego apostolima? (Ivan 20:11-18). Gdje je bio Petar kad je Isus bio podignut? Gdje je bio Ivan? Nisu bili tamo. Vidjeli su prazan grob i potom otišli (Ivan 20:10). Nisu apostoli bili tamo da pozdrave Isusa, nego ražalošćena Marija. Ona je bila tamo, u pravo vrijeme, s ispravnim stavom srca.

Lidija

Godine su prošle. Jedna druga žena tiho je otišla do obale rijeke. Ona je bila stranac u stranom mjestu. Uspješna poslovna žena iz Tijatire, podigla je dućan u Filipima. Ona je subotom otišla do obale rijeke kako bi se tamo okupila s ostalim Židovskim ženama radi

Lidija

obožavanja i molitve. Došao im je jedan stranac i počeo im govoriti o Isusu. Njoj se to jako sviđelo i željela je saznati više. Kako se sumrak spuštao, pozvala je tog stranca u svoj dom, i stim ženama započela Crkvu u Filipima (Djela 16:12-15).

Zašto je Lidija bila izabrana primiti vijesti Evandjelja? Apostol Pavao primio je viziju čovjeka iz Makedonije koji ga zove u pomoć. Zašto je Apostol Pavao izabrao poučavati žene o Isusu? Sveti Židovski muškarci iz Filipa nisu bili tamo. Jedino su se jednostavne, radišne žene okupljale na molitvu pored rijeke. One su bile tamo, na pravom mjestu, u pravo vrijeme, sa ispravnim stavom srca.

Kako mi možemo biti na pravom mjestu u pravo vrijeme? Koje pouke možemo naučiti od tih žena koje su živjele prije mnogo stoljeća u vrlo drugačijoj kulturi?

Ne postoji način na koji možemo jamčiti da ćemo biti na pravom mjestu u pravo vrijeme. Jedino Bog zna koje je to mjesto i vrijeme. Mi moramo razviti stav srca koji uvijek nastoji biti blizu Boga i našeg ljubljenog Gospodina Isusa. Bog će pobrinuti za se to da budemo na pravom mjestu u pravo vrijeme ako je naša volja u potpunosti predana Njemu, i ako tražimo blizinu s Njim.

Svaka od tih žena suočila se s okolnostima sličnima našim. Za Martu je to bilo razočaranje, za Mariju tuga; a za Lidiju su to bili rutinski prtisci posla i obitelji.

U vrijeme Lazarove smrti, Marta je bila kod kuće sa svojom sestrom Marijom i mnogim prijateljima i obitelji koji su došli tugovati s njima. Međutim, kad je čula da Isus dolazi, ona je pustila sve u njenoj želji da nađe svog

Gospodina i upita ga zašto, i da traži utjehu iz jedinog pravog izvora utjehe. Biblija šuti o Marijinoj motivaciji. „Kad je Marta čula da Isus dolazi, pošla mu je u susret, a Marija je ostala u kući“ (Ivan 11:20). David Stern, u svom Komentaru Židovskog Novog Zavjeta (str. 190), sugerira da je Marija sjedila šivu, što se odnosi „na židovski običaj sjedenja u žalosti sedam dana nakon smrti preminulog roditelja, supružnika, brata ili djeteta.“ On nadalje sugerira „da su obje sestre držale taj običaj... ali Marta...je sada bila spremna ostaviti običaj po strani i napustiti kuću da bi ga srela“ (Str. 190).

Marta je imala takav stav srca da je više voljela Isusa nego prastare tradicije. Marta je naučila lekciju iz Luke 10:41,42. Nakon što je bila blago prekorjena za stavljanje svojih dužnosti na prvo mjesto. Naučila je cijeniti vrijeme s Isusom više od bilo čega drugog.

Sada je bila spremna ostaviti po strani svoju tradicionalnu dužnost, ignorirati komentare drugih, i slijediti njeno srce k Isusu. On je razočarao njena očekivanja. Sada se iskreno suočila s njim i pitala ga zašto nije došao ranije. Ona je također izrazila svoje uvjerenje da će mu Bog dati sve što ga god zatraži. Nije nikakvo čudo što u Bibliji stoji, „A Isus je ljubio Martu“ (Ivan 11:5). Isus je razočarao Martina očekivanja. Međutim njegov je način bio daleko bolji od njenog. Dajući Lazaru novi život, dao mu je i mogućnost i obnovljenog života: prilika da bude začat za duhovni život.

Mi smo također iskusili kritike. Mi također trpimo razočaranje kad su Božji putevi drugačiji od naših očekivanja. Mi ne možemo poznavati pojedinačne planove koje On ima za živote svakog od nas. Biblija nam govori da Bog radi tako kako bi nam naša iskustva služila za vječno dobro (Rim. 8:28). Poput Marte, mi trebamo uskladiti naša očekivanja s Božjom voljom. Moramo se predati Njegovoj volji; tako da i mi poput Marte možemo biti korišteni od Boga i donijeti vječnu slavu Njegovom imenu.

Priscila i Akvila

Neka razočarenja dolaze od izvanjskih okolnosti, a ne od naših očekivanja od Boga. Održavamo li naša srca u poniznom i stavu pouzdanja, i našu vjeru u Božja obećanja jakom, te će nepovoljne okolnosti raditi u našu konačnu korist.

U 18 poglavlju Djela apostolskih nalazimo primjer kako se razočaranje okrenulo u blagoslov. Priscila i Akvila postali su izbjeglice kad je Klaudije protjerao sve Židove iz Rima 52 AD. Možemo sumnjati da su oni vidjeli Božju ruku u tim teškim iskustvima, kad su napustili život kojeg su poznavali i krenuli za Korint. Kakvo je to bilo razočaranje izgubiti svoj dom i obiteljske veze, njihovu kulturu i sve što im je bilo blisko. S obzirom da je

Priscila, Pavlov suradnik

njihovo srce bilo u redu, Bog ih je doveo na mjesto gdje ih je mogao koristiti. Kad su se uputili u Korint, nisu znali da idu na mjesto gdje će ih Bog najbolje upotrijebiti. Oni su bili izrađivači šatora, pa je stoga Apostol Pavao ostao kod njih i radio s njima. Imali su 18 mjeseci privatne pouke od Pavla! (Djela 18:11).

Priscila i Akvila izgubili su mnogo kad su napustili Rim. Imali su Rimski imena i Rimske živote. Jedino su zbog toga što su ih vladini propisi prisilili otići u Korint dobili to posebno vrijeme učenja s Pavlom. Kad se Pavao uputio u Efez, Priscila i Akvila su mu se pridružili. Tamo ih je ostavio služiti Crkvi dok je on otišao u Jeruzalem. Na ovaj neobičan način, Bog ih je doveo na pravo mjesto, Efez. U pravo vrijeme Bog šalje Apolona, čovjeka, „dobro upućenog u Pisma“ (Djela 18:24). Tamo su oni ispunili Božju volju za njih kad su mu taktično točnije objasnili Božji put (Djela 18:26). Apolon, baš kao i Priscila i Akvila prije njega, je imao poniznost srca učiti Božju istinu i zatim je odvažno objavljivati.

Priscila i Akvila su okrenuli svoje razočaranje u priliku da uče o Božjoj istini i da ju zatim obrazlažu drugima. Njihova spremna, ponizna srca omogućila su Bogu da ih vodi na pravo mjesto u pravo vrijeme. Oni su bili spremni „podmetnuti svoj vrat“ za Pavlov život. Kad su jednom izvršili djelo koje im je Bog povjerio, vratili su se u Rim (Rim. 16:3,4) i nastavili su biti aktivnima u Božjoj službi, održavajući sastanke u njihovom domu. Oni su u potpunosti predali svoje živote Bogu, i On ih je zbog toga blagoslovio.

Marija Magdalena

U Marijinom životu vidimo stav srca koji je ugodan Bogu kada svi naši snovi dođu naglom kraju. Čak nije imala niti udobnost pokazujući svoju ljubav prema tom čovjeku koji joj je dao toliko mnogo. Vratio joj je njen um i zdrav razum. Tko od nas može razumjeti koliko je to bio veliki blagoslov?

Marija je ostala u vrtu plačuci. Bilo je to na mjestu gdje je ona bila onu noć kad je Isus umro. Bilo je to gdje je ona najprije otišla u Nedjeljno jutro. Sada, uz prazan grob i kad su se apostoli vratili kući, ona je ostala sama sa svojom tugom. Marija je poznavala muke duševne bolesti, kad su demoni napadali njen um prije nego ju je Isus izlječio. Depresija i sram odjednom su joj postali pratioci, i kako je samo čeznula za onim koji joj je dao njen mir.

Upravo ju je ovdje Isus našao. Tamo, u tišini vrta u rano jutro, izgubljena u svojoj tuzi, gledala je u prazan grob. Ona još uvijek nije razumjela što se dogodilo Isusu, međutim okrenuvši se, ugledala je muškarca koji joj je izgledao kao vrtlar. Ona nije prepoznala da je to bio Isus kojeg je toliko voljela. „Marijo!“ Ta jedna riječ nosila je svu blagost i autoritet njenog Gospodina. Imala je čast da čak prije apostola vidi uskrsnulog Gospodina.

Ponekad izgleda kao da su nam životi izgubljeni u tuzi dok svjedočimo gubitku voljene osobe ili smrti našeg sna. Ipak u tihim, neprepoznatim Božanskim intervencijama u naše živote, mi možemo razabrati da je Bog tamo, i da nam je Isus dao svoj mir, baš kao što je obećao u Ivanu 14:27.

Kad je Isus izabrao da joj se otkrije, Marija je bila na pravom mjestu u pravo vrijeme i sa ispravnim stavom srca. Slično tome, Isus će se razotkriti i nama usred naše tuge, ako se oslanjamo na njega koji nam jedini može dati pravu utjehu. Poput Marije, mi ćemo također oječati njegovu prisutnost. Također ćemo osjećati njegov mir koji nadilazi našu sposobnost shvaćanja.

Pronalaženje pravog mjesta

Ponekad se možemo bojati da nismo na pravom mjestu da bi nas Bog koristio. Neka se braća nalaze u okolnostima izolacije. Lidija je bila u takvoj situaciji. Podrijetlom iz Tijatire u Maloj Aziji, Lidija je postala uspješnom poslovnom ženom u gradu Filipima. Ipak odvajala je vrijeme subotom kako bi odlazila van grada na mjesto „gdje se ljudi okupljaju na molitvu“ (Djela 16:13).

Pavao i Sila bili su spriječeni svjedočiti Evanđelje u Maloj Aziji. Umjesto toga, bila im je dana vizija čovjeka iz Makedonije koji ih je molio za pomoć. Pavao i Sila su otišli ravno u Filipe, glavni grad Makedonije. Tamo u Filipima očito nije bilo sinagoge, vjerovatno zato što su Filipi bili pod Rimskom vlašću. U subotu, Pavao i Sila su izišli izvan grada na mjesto gdje su „mislili da se ljudi

okupljaju na molitvu“ (Djela 16:13). Premda je vizija bila o muškarcu iz Makedonije, oni su našli jedino žene okupljene tamo da se mole. Oni su sjeli i razgovarali sa tamo okupljenim ženama. Budući da je Lidija izabrala provesti njenu Subotu u molitvi i obožavanju, ona je bila na pravom mjestu kad je Pavao počeo govoriti. Gospodin je otvorio njeno srce i ona je slušala i prihvatila Pavlove riječi. Ona i njeno kućanstvo su tada bili kršteni i ona je molila Pavla govoreći, „Ako smatrate da sam vjerna Jehovi, uđite u moj dom i ostanite“ (Djela 16:15). Iz Djela 16:40 je očito da je njeno gostoprimstvo prema Pavlu i Sili bilo ponuđeno i drugoj braći također.

Ovdje vidimo karakter naše sestre Lidije. Okolnosti su je odvele daleko od kuće, međutim ona je i dalje nastojala biti poslušna Suboti i obožavanju i molitvi. Stav njenog srca bio je ispravan, i Bog je tako promijenio Pavlov put da posjeti njen dom u Filipima umjesto njen dom u Tijatiri. Kakva ogromna pouka za sve nas. Ako imamo ispravne stavove u našim srcima, Bog će raditi čuda kako bi smo bili sigurni da smo na pravom mjestu u pravo vrijeme.

Ima toliko toga što možemo naučiti od naših sestara iz Novozavjetnih vremena. One su živjele i u drugačijim vremenima od našeg i u drugačijoj kulturi. Ipak one dijele s nama slična iskustva, iskustva s razočarenjima, tugom, i pritiscima i rutinom svakodnevnog života. Marta, Marija Magdalena i Lidija izdignule su se iznad svojih okolnosti tražeći da budu blizu Gospodu. One su primile Gospodnje priznanje i blagoslov.

Pouke za nas

U našim smo životima često suočeni s nekima od tih istih problema. Mi možemo naučiti neke vrijedne pouke videći kako se Bog ophodio s tim ženama koje su živjele prije nas.

Kritike — Marta mora da je pretrpjela bol i sram kad ju je Gospodin nježno prekorio u Luki 10:38-42. Ona je prihvatila kritiku i promijenila svoj život kako bi poslušala Isusa. Možemo li pokazati veće poštovanje i pouzdanje u Boga kada mjenjamo naše živote kada nam Njegova Riječ pokazuje bolji put? (Izreke 3:11,12). Marta je naučila ostati blizu Isusa.

Razočarenje — Ponekad nas Bog razočara. Ili točnije ponekad nas naša očekivanja od Boga razočaraju. U redu je pitati „Zašto?“ poput Davida (Psalmi 10, 13, 22, 28). Bog već zna kako se mi osjećamo, kao što je i Isus već znao kako se Marta osjećala. Marta je postavila Isusu svoje pitanje, i zatim je izrazila svoje konstantno pouzdanje u njega. Kada mi izrazimo naše razočaranje,

Plodovi duha razvijaju se kroz kušnje

trebali bi smo također izraziti i našu vjeru da su Božji putevi uzvišeniji od naših (Izaija 55:9), i da su njegova obećanja istinita (Jošua 23:14).

Tuga — U našoj najvećoj tuzi, Bog je naša najjača utjeha (Ps. 56:8). On je utješitelj utučenih (2.Korinćanima 7:6). Marija je u svojoj tuzi ostala što je bliže mogla uz Isusa i primila je utjehu. Svojim primjerom pouzdanja u Boga i vjerom u Njegovog sina, ona je zacijelo postala stupom u Gospodinovoj rastućoj službi.

Usamljenost — Ako nas naše okolnosti odvedu daleko od naših voljenih, ili se nademo samima u hladnom okrutnom svijetu, sastajmo se s onima koji imaju istu dragocjenu vjeru, poput Lidije (Hebrejima 10:25).

Pritisci i odgovornosti svakodnevnog života — Dok žurimo kroz naše svakodnevne živote, trebamo si uzeti „subote“ počinka u kojima ćemo se približiti Bogu. Lidija je iskupljivala vrijeme za obožavanje i molitvu. U našim svakodnevnim životima, mi bi smo si također trebali uzeti vremena da tražimo najprije Njegovo kraljevstvo i Njegovu pravednost.

Čak i ako nismo na pravom mjestu u pravo vrijeme, ako su naša srca ispravnog stava, Bog će tako urediti okolnosti da budemo blagoslovljeni.

Kad vidimo kako je Isus nježno zvučao srcima tih predivnih Novozavjetnih sestara, imamo bolju ideju o tome što naš Nebeski Otac traži od nas, i o mogućnostima za naše ohrabrenje i blagoslov. U njihovim iskustvima vidimo različite obrasce vjere. Mi vidimo njihov očaj i njihovo pouzdanje čak i kada Ga nisu mogle vidjeti. Ako se mi stavimo na pravo mjesto u pravo vrijeme sa ispravnim stavom srca, Isus će i nas koristiti u svojoj službi.

Rođen sa Sudbinom

„Kažem vam, među rođenima od žene nitko nije veći od Ivana, ali tko je manji u kraljevstvu Božjem, veći je od njega.“ (Luka 7:28)

Poziv i život Ivana Krstitelja vjerovatno je najveći primjer od svih proroka za Crkvu Evandeoskog doba. Sudbina njegovog rođenja bila je najaviti Mesiju Židovskom narodu. On je prihvatio taj poziv i uredio svoj život kroz potpuno posvećenje kako bi ga u potpunosti ispunio. U njegovom primjeru, vidimo naš poziv u sličnu sudbinu, 2000 godina kasnije. Mi smo inspirirani s njegovom svrhom. Mi želimo ispuniti našu sudbinu objavljivanja Mesije svijetu. Mi također trebamo razviti snagu karaktera i nade da bi smo primili priznanje Isusa Krista. Kao i kod Ivana, to može doći sa društvenom stigmom i odbacivanjem.

Ivan Krstitelj bio je Isusov rođak. Ivanov otac bio je službenik Hrama. Ivanovo rođenje bilo je čudesno, i anđeo Gabrijel ga je najavio Mariji. Ivan je živio posvećenim životom pravog proroka i imao je prednost uvođenja Sina Božjeg. Njegov robustan, asketski stil života bio je vjeran svojoj svrsi. On je govorio ono o čemu je razmišljao. Isus ga je pohvalio kao najvećeg od svih proroka.

Ivan Krstitelj doživio je san svih svetih proroka koji su živjeli prije njega. Ivan je uživo vidio i najavio Mesiju (Matej 13:16,17). Međutim kako je on pronašao svoju sudbinu? Kako je Ivan Krstitelj shvatio da je on bio onaj o kojem su govorili Starozavjetni proroci? Kako je mogao biti siguran? Koje je korake poduzeo da uredi svoj život da ispuni tu sudbinu?

Pronalaženje Sudbine

Ivan je pronašao svoju sudbinu proučavanjem sadašnje istine. Da li je proročanstvo o 70 tjedana otvorilo njegov um? Da li je to bilo iskustvo, poučavanje i primjer predanih roditelja? Da li je to bilo kroz proročanstvo njegovog Oca Zaharije? (Luka 1:76-79). Da li je to bilo promatranjem Isusa tijekom njegovih formirajućih godina?

Bog je vjerovatno pripremio Ivana kroz te i druge kanale. Ivan je odgovorio na Božji poziv živeći životom svrhe u providnosti Božjoj. To su isti kanali koje Bog koristi za slati poruke nama a u svezi našeg poziva i svrhe. Naša želja prema Bogu i naše proučavanje sadašnje istine otkriva naše djelo. Vremenska nam proročanstva pokazuju njegovu hitnost i potiču nas na

djelo, i Bog šalje svoje svete anđele da nas ohrabre i pruže nam potporu. Ako smo ispravno uvježbani, mi ćemo također imati snagu za vršiti Božje djelo; mi ćemo također naći sudbinu na koju smo bili pozvani.

Postoji mnogo skrivenih dragocjenosti za naše ohrabrenje u pozivu i životu Ivana Krstitelja. Prvo iskustvo je bilo dok je Ivan Krstitelj još bio u utrobi svoje majke Elizabete. Marija, koja je bila noseća s Isusom, posjetila je Elizabetu, koja je bila trudna sa Ivanom Krstiteljem. Ivan je „poskočio“ u njenoj utrobi čim je Marija stigla i pozdravila Elizabetu. To može prikazivati kako mi također možemo objaviti parousiu (nevidljivu prisutnost) Isusa Krista dok smo začeti duhom. Drugo iskustvo je bilo na kraju njegovog života kad je Ivan poslao neke od svojih učenika Isusu s pitanjem: je li Isus bio Mesija ili trebaju čekati drugoga?

Ova iskustva ukratko opisuju Ivanovo životno djelo objavljivanja Isusa, i isto tako nam pružaju uvid u naše djelo na kraju Evandeoskog doba. Prvo iskustvo pokazuje kako Ivan Krstitelj objavljuje Isusa svojoj majci i Mariji. Drugo iskustvo pokazuje Ivana Krstitelja kako objavljuje Mesiju svojoj duhovnoj djeci. Oba primjera svjedoče vjerodostojnost Isusa ljudima kojima je ili bilo potrebno ohrabrenje ili su bili duhovno gladni. Elizabeta i Marija su zasigurno bile u stanju čuđenja

Ivan Krstitelj služi kod rijeke Jordana

i ekstatične radosti pomješanih s mnogim ozbiljnim pitanjima. Ivanovo poskakivanje u Elizabetinoj utrobi zasigurno je bilo ohrabrenje objema ženama. Osim toga, učenici koje je Ivan poslao Isusu zasigurno su imali sumnje koje je trebalo raspršiti, a Isus je to učinio sa velikim znakovima i čudima.

Ova dva primjera Ivanovog djela prekrasno ilustriraju djelo Ivana Krstitelja u protuslici (Crkve) u žetvi na kraju Evandeoskog doba. Prorok Izaija je govorio o tom djelu. „Ojačajte ruke klonule, učvrstite koljena klecava! Recite onima što su tjeskobni u srcu: Budite jaki, ne bojte se! Evo, Bog će vaš doći s osvetom, Bog će naplatu izvršiti. On će doći i spasiti vas“ (Izaija 35:3,4). Kao što je Ivan izvršio to djelo tijekom žetve Židovskog doba, Crkva ima prednost sudjelovati u tom djelu tijekom žetve Evandeoskog doba.

Neki vjeruju da slanje njegovih učenika Isusu s tim važnim pitanjem otkriva element sumnje u umu Ivana Krstitelja na kraju njegovog života. Ova se teorija ne čini uvjerljivom, budući da je Ivan bio vjeran svom zadatku u svakoj drugoj posebnosti. Od dana kad je krstio Isusa na Jordanu pa do kraja svog života, Ivan je bio odlučan i vjeran u svom zadatku da uvjeri svoje učenike sadašnje istine: najprije da se krste u znak pokajanja, i zatim da slijede Isusa Krista. Ivanova metoda poučavanja postavljanjem relevantnog pitanja svojim učenicima bila je blagoslovljena od Isusa i rezultirala je s jednim od najupečatljivijih trenutaka poučavanja u Novom zavjetu. Što bi smo mi učinili ako bi imali povjerenja u Isusa Krista da odgovori na pitanja naše duhovne djece? Također ih trebamo poslati Isusu.

Veći od Ivana

Isus je rekao: „Zaista, kažem vam, među rođenima od žene nije ustao veći od Ivana Krstitelja, ali tko je manji u kraljevstvu nebeskom, veći je od njega“ (Matej 11:11).

Mnogi vjeruju da je Isus proglasio Ivana Krstitelja za najvećeg proroka. Oni smatraju da je Ivan imao jedinstvenu prednost uvođenja Sina Božjeg, s jedinstvenom odlučnošću da vrši Božju volju. Ivan Krstitelj je poznao svrhu svog života. On je jasno razumio da ga je Bog odvojio s razlogom. Ne možemo se sjetiti nijednog Božjeg sluga koji je pokazao takvu robusnu odlučnost; ona je prožela svaki aspekt njegovog života u zreloj dobi.

Ovaj snažan karakter je ono čemu se Bog najviše divi kod svojih slugu: potpuna predanost vršenju Njegove volje, bez obzira na izazove s kojima se suočavaju. Ivan je razumio da mu je Bog dao zadatak, i mi bi trebali razumjeti istu Božju direktivu u našim životima. Svi koji su pozvani od Boga pozvani su s razlogom. Svi imaju jedinstvene darove i talente koje je naš Gospo-

Askestski život i jednostavna prehrana

din Isus obećao umnožiti ukoliko uložimo napor da služimo Gospodu i time pronademo i ispunimo našu vlastitu sudbinu.

Posvećen, robusan, asketski život

„Isus je počeo mnoštvu govoriti o Ivanu: Što ste izašli gledati u pustinji? Trsku koju ljujka vjetar? Što ste, dakle, izašli vidjeti? Čovjeka obučena u raskošne haljine? Pa oni koji nose raskošne haljine u kraljevskim su dvorima“ (Matej 11:7,8).

Isus je upotrijebio kontrastno pitanje kako bi ispravio percepciju ljudi o tome što treba očekivati od proroka. Božji su sluga općenito odlučni, ne može ih lako „poljuljati vjetar,“ i oni najčešće ne vode život raskoši i udobnosti. Ivan nam pokazuje da bi se Božji narod trebalo razlikovati po njihovoj neobuzdanoj odanosti Božjoj volji a ne po bogatstvu i okolnostima. Duhovno slabi među nama imaju odgovornost postati duhovno jakima.

Matej bilježi zanimljiv opis Ivanovog robusnog stila života. „A taj je Ivan imao odjeću od devine dlake i kožni pojas oko struka, a hrana su mu bili skakavci i divlji med“ (Matej 3:4). Skakavce i divlji med smatralo se hranom za siromašne, u odnosu na prehranu mnogih bogatih i onih Židova tog vremena koji su se odavali užiticima. Krut prizor takve osobe bio je zasigurno težak Izraelcima, a posebno njihovom vjerskom vodstvu.

Ivanovo neobično držanje bilo je posljedica životnih odluka koje je donio. Je su li njegove životne odluke bile posljedica obreda koje je usvojio da se održi usredotočenim? Je su li one posljedica nedostatka pri-

hoda budući je bio potpuno predan svom zadatku? U svakom slučaju, on je primio Isusovo priznanje i pohvalu i to bi smo trebali zapaziti. Kao prvo, ne bi smo trebali mješati naš materijalni uspjeh s Božjim priznanjem. Poput Ivana, trebali bi smo se usredotočiti na sadržaj našeg rada i imati iznad svega povjerenje u Boga da će se pobrinuti za naše materijalne potrebe dok mi izvršavamo Njegovo djelo i dok On radi svoj posao na nama.

Osim toga ne bi smo trebali suditi knjigu po njenim koricama. Kao što je apostol Petar rekao, „Bog nije pristran, nego u svakom narodu prihvaća onoga tko ga se boji i čini što je pravedno“ (Djela 10:34,35). Koliko mnogo blagoslova u životu propustimo zato što razvodnimo naše životno djelo s tim što smo pretjerano zabrinuti oko našeg izgleda? Osim toga, koliko smo puta odbacili nekoga zbog njegovog izgleda? Ako bi to moglo pomoći našem duhovnom životu, da se držimo podalje od izvjesne hrane ili aktivnosti koje bi mogle ugoditi našim fizičkim osjetilima, tada bi moglo koristiti našem životu za Boga dodavanje takvih rituala u naš životni stil kako bi nas to čuvalo od iskušenja koja bi mogla ugroziti naš rad. To je bilo ono što je Ivan uradio u procesu svog posvećivanja.

Ivan je pokazao karakternu crtu odvažnosti kad je izazvao Heroda da se pokaje za svoje grijehе (Luka 3:19,20). Herod Antipa, tetararh Galileje, bio je umješan u nedopušteni odnos sa Herodijadom, ženom svog polubrata. Na Ivana se gledalo kao na ekscentričnog propovjednika. Herod je bio uzvišeni vladar. Pomislili bi smo da bi se bilo tko bi se usudio prigovoriti Herodovom stilu života povukao od izgleda da izaziva takvog moćnog čovjeka, ali ne i prorok Božji. Gospodinov narod ne bi trebao pokazivati kukavičluk kada prenosi Božje poruke. Kada smo pozvani prekoriti nepravdu, ne bi smo trebali ublažavati naš prigovor zbog zbog zemaljskog ranga ili položaja osobe. Ivan je stajao za načela iako je to rezultiralo s njegovim ubojstvom.

Ivan je pomogao duhovno slabima da postanu jaki. Njegovo zemaljsko siromaštvo dalo mu je platformu za ovo djelo. On je to nezaboravno pokazao kad je poslao svoje učenike Isusu. Njegova nježna briga za njihovu duhovnu dobrobit bila je usred njegovih teških, po život opasnih okolnostima. Poslavši ih na taj zadatak promatranja Isusa, i oni će također biti uvjereni u Isusovo mesijanstvo i biti će bolje opremljeni slijediti Isusa nakon Ivanove smrti.

Isus je također prekrasan uzor takvog vladanja. U Getsemanskom vrtu, kad je bio uhićen prije svoje sramotne smrti, Isus se usredotočio na potrebe svojih učenika kad je rekao, „Rekao sam vam da sam ja taj.

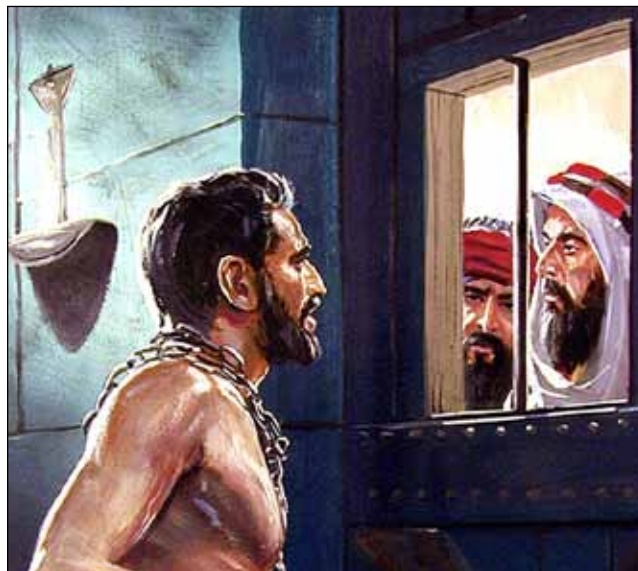
Ako dakle mene tražite, pustite ove neka odu!“ (Ivan 18:8). Nekoliko sati kasnije, kad je trpio na križu, zatražio je od jednog od svojih učenika da se brine za Mariju, njegovu majku (Ivan 19:26,27). Kad se nademo u iskušavajućim okolnostima, možemo imati duhovni uspjeh kad se usredotočimo prema van, na duhovnu dobrobit drugih.

Bio je siguran u svoj zadatak

Na početku svoje službe Isus je otišao k Ivanu da se krsti. Evanđelje po Mateju nam govori da se Ivan u početku protivio tome. „Ali Ivan ga je odvrćao: Ti mene trebaš krstiti, a ti dolaziš k meni?“ (Matej 3:14).

Zar nije čudno da bi Ivan osporavao odluku onoga za kojeg je znao da treba biti Mesija? Za koga je živio da bi ga uveo? Slično tome zar nije bilo čudno od Petra da prigovara Isusovom zahtijevu da mu opere noge? (Ivan 13:8). Petrove i Ivanove slične reakcije pokazuju njihovu sigurnost u Isusovu vjerodostojnost i njihovo instiktivno razumijevanje njihovog zadatka. Njihova spremnost da udovolje mora da je pružila toplinu zajedništva Isusu.

Ta su iskustva bogata značenjem za nas. Kad je Isus rekao Ivanu zašto želi biti kršten, Ivan je odmah postupio. Kad je Isus upozorio Petra na njegovu nesklonost da mu Isus opere noge, Petar je s oduševljenjem tražio još više. Slično tome, u našim životima, postoje situacije kad nam Isus pristupa na način koji nam se čini protu — intuitivnim. Dali pružamo Isusu istu toplinu zajedništva? Ako poput Ivana Krstitelja i Apostola Petra, imamo dovoljan razlog vjerovati da Isus upravlja stvar, naš bi primarni fokus trebao biti jednostavna poslušnost njegovoj volji i njegovim standardima pravедnosti.

Ivan šalje učenike Isusu

Ivan je bio ponizan. On nije tražio svoju slavu. Njegova je primarna poruka bila pokajanje za grijeh u pripremi za Mesiju. U skladu s tim, držao je Isusa ispred svega što je rekao ili učinio. Treba li bi smo oponašati ovaj obrazac u našim službama, koje su moguće jedino zbog završenog djela našeg Spasitelja, Isusa Krista. Traženje zadovoljenja samih sebe, unapređivanje našeg vlastitog programa, ili traženje strančarskog uspjeha, nikada ne bi trebalo biti dijelom našeg zadatka na Uskom Putu. „Moj cilj je Krist, i samo Krist.“ Poznajemo li naš zadatak? Je smo li sigurni u naš zadatak? Koje korake poduzimamo kako bi smo učinili naš dio u našem posvećenju? Dobit ćemo bogate uvide iz Ivanovog života i djela.

Ilija, Ivan i mi

Svatko tko bi se pitao, da li je Ivan Krstitelj, na neki način, bio Ilija koji se vratio iz mrtvih imao bi svako pravo biti zbunjen. Kad su ga pitali da li je Ivan bio Ilija, Isus je prema Mateju 11:14 rekao, „A on je ako hoćete prihvatiti, Ilija koji treba doći.“ Međutim u Ivanu 1:21 čitamo riječi samog Ivana: „Nato su ga oni upitali: Što si onda? Je si li Ilija? On je odgovorio: nisam.“ Stoga da li je odgovor da ili ne? Zapravo je i da i ne, i to iz vrlo dobrih razloga.

I Ilija i Ivan bili su proroci sa sličnostima u svom načinu života. Molimo usporedite 2.Kraljevima 1:8 i Matej 3:4. Također su zrcalili jedan drugoga u suočavanju sa zlim vladarima (1.Kraljevima 18:17,19; Matej 14:3), u pozivanju Izraela na pokajanje (1.Kraljevima 18:39; Matej 3:5), i dijelili su loš položaj kao žrtve zlih žena. Za Iliju je to bila Izebela, a za Ivana Herodijada.

Sveto Pismo nam govori da je Ivan došao „pun duha i snage kao Ilija“ (Luka 1:79). Ivan je u Novom zavjetu bio preteča koji je istaknuo put prema Gospodu, kao što je Ilija ispunio tu ulogu u Starom zavjetu. Nisu

svi koji su slušali Isusove riječi imali dovoljno motivacije za razlikovanje između Ilije i Ivana, zbog čega je on i počeo svoju izjavu u Matej 11:14 sa uslovom „A on je ako hoćete prihvatiti.“ Ivan je bio ispunjenje Ilije kao pred slike. Mi želimo biti u kategoriji onih koji dobro traže Gospodnje pripreme preko površinskog pogleda.

Sa svim predivnim aspektima Ivanovog kratkog života, mogli bi smo se zapitati zašto je Isus rekao, „Zaista, kažem vam, među rođenima od žene nije ustao veći od Ivana Krstitelja, ali tko je manji u kraljevstvu nebeskom, veći je od njega“ (Matej 11:11). Kako je moguće da će oni koji su najmanji u kraljevstvu nebeskome biti na većem položaju od Ivana u bilo kojoj od Božjih priprema? Odgovor leži u vremenu, ne u dostojnosti. Ivan je umro kratko prije nego je prije nego je bio ponuđen nebeski poziv i prije nego je izgled za živjeti i vladati s Kristom kao sudionici božanske (duhovne) prirode bio na raspolaganju. Ivan će se vratiti u život na zemlji, ne na nebu. Nagrade za poslušnost se mogu razlikovati unutar obima Božjeg božanskog plana vjekova, baš kao što ono što radimo i kako živimo uvelike ovisi o tome gdje smo rođeni i gdje u struji povijesti živimo. Možemo biti u potpunosti uvjereni da će svatko tko služi Nebeskom Ocu biti bogato nagrađen preko onog što može zamisliti. Svačija nagrada biti će „baš pravo“ za njih.

Ivan je bio preteča Isusa kod njegovog prvog dolaska. Mi smo preteče Isusa kod njegovog drugog dolaska. Premda je Ivanov način života bio daleko drukčiji od našeg, važna načela posvećenja nadilaze vrijeme, mjesto i način života. Nekolicina od nas živi strogim životom Ivana Krstitelja. Međutim mi možemo oponašati njegovo predanje i odlučnost da ispunimo Božju volju za naš život.

Čega si se spreman odreći da bi ispunio volju Božju?

— Robert Brand

Blago čistima srcem: oni će Boga gledati! (Mateju 5:8)

Dvije strane vjere

„Jer Bog je rekao: Neka iz tame zasja svjetlost i svjetlošću je obasjao naša srca da ih prosvjetli pomoću lica Kristova slavnim znanjem o sebi“ (2.Korinćanima 4:6).

Isus je otvorio Petrovo srce za Evandjelje sa dubokim emocionalnim iskustvima koja su potresla Petrov svijet. Riječi koje je Isus govorio dale su Petru nadu, smisao, i ljubav. Petar je znao na koji put usmjeriti svoj emocionalni kompas i ta rana iskrena odanost

Isusu bila je nagrađena sa bogatim životom žrtvujuće službe u Isusovim stopama. Petar je najprije vidio Isusa kao Mesiju u svom srcu. Početak Petrove vjere bilo je to što je on osjećao o Isusu.

Nasuprot tome, Isus je otvorio um Savla iz Tarza za Evandjelje prenošenjem činjeničnog dokaza da je on bio Mesija. Iako je Savao iz Tarza bio div u vjerskim krugovima svog vremena, njegovo stručno znanje o Zakonu i Židovskoj tradiciji u stvarnosti je zatočilo njegov emocionalni odnos s Bogom smanjujući njegovu vjeru na definirani proces. Savlov nadnaravan susret sa uskrsnim Isusom na putu za Damask bila je intervencija koja mu je trebala da uvjeri njegov um da je Isus bio Mesija. Savle je najprije vidio Isusa kao Mesiju očima svog uma. Početak Savlove vjere bilo je ono što je razmišlja o Isusu.

U Apostolu Petru i Apostolu Pavlu, mi vidimo dva glavna primjera za poziv Crkve Evandeoskog doba. Oni predstavljaju dva tipa ljudi koje Isus poziva, razvija i posvećuje za djelo žetve. Oni se odnose na dvije različite staze za početak naše vjere u Isusa. Te dvije staze bile su personificirane u temperamentu, pozivu i životu tih dvaju velikih ljudi Božjih. To u dvije strane vjere.

Jesi li se ikada zapitao da li je tvoja vjera iskrena? Jesu li te raznovrsni pozivi i životna iskustva tvoje braće naveli da se zapitaš u vezi vjerodostojnosti tvog vlastitog? Razumijevanje raznolikih poziva i životnih iskustava Petra i Savla iz Tarza, trebalo bi nam pomoći kao zaštita od takvih beskorisnih briga. Trebali bi smo se pitati; „Bi li Apostol Petar izabrao Savla iz Tarza?“ ili „Bi li Apostol Pavao izabrao Petra?“ Upravo kao što je Bog pozvao i razvio vjeru ovo dvoje velikih ljudi, možemo biti sigurni da je Bog pozvao i svakoga od nas i razvio nas za pojedinačnu namjeru i s jedinstvenim planom koji je prilagođen Njegovoj volji i našim jedinstvenim ljudskim karakteristikama.

Osjećaji i razum su dva svojstva koja čine ljudsku rasu svjesnim bićima, najvišim redom Božjeg zemaljsk-

og stvarstva. Međutim, kao što je očito u Bibliji, naši osjećaji o Bogu i naše razmišljanje o Bogu ne mogu ostati međusobno isključivima. Oba se zahtijevaju za rast vjere (Ivan 15:7-10). Ako nas Bog nalazi u stanju gdje se jako oslanjamo na jedno ili drugo, On će nam dati iskustva koja će nam pomoći postati više uravnoteženijima i potpunima u vjeri. Možda je baš ta dinamika ono na što je mislio otac, čiji je sin bi izliječen od nijemog duha, kad je rekao Isusu: „Vjerujem! Ali pomoz mi da imam više vjere!“ (Marko 9:24) Ovaj se otac uzdao u gotovo nemoguće, da bi Isus mogao izliječiti njegovog sina, međutim ovaj promišljeni odgovor ukazuje na to da je postojalo područje bilo u njegovom srcu ili umu koje je trebalo više vjerovati.

Apostol Petar

Isus je vidio Petra kako baca svoju mrežu za ribu u Galilejsko more. Isus je vidio Petra kao čovjeka od akcije, čovjeka koji je pisao svoj vlastiti scenarij i pokazivao svoju vlastitu emisiju. Bog je nekako naznačio Isusu da bi Petar trebao biti pozvan. Za nas je važno imati na umu da nas Bog izabire i daje Isusu za službu (Ivan 17:6). Stvoritelj svemira vidio je nešto korisno u Petru, baš kao što je vidio nešto korisno u svakome od nas danas.

Petrov ribarski obrt nije mu davao vremena da bude uronjen u proučavanje proročanske riječi poput Savla iz Tarza. Međutim njegova vještina i emocionalna pre-

Isus spašava Petra

Ostarijeli Petar

danost njegovom poslu potvrdilo je Isusu da bi Petar mogao biti dobro tlo za sjeme Evanđelja. Isus je rekao, „Pođite za mnom i učinit ću vas ribarima ljudi!“ (Marko 1:17). Je li to bio ton Isusovog glasa? Je li to bila nada da će postati ribarem ljudi? Dali je Bog otvorio Petrovo srce Isusu? Dali je Isusova osobna prisutnost bilo to što je potaknulo Petra da napusti ribarski posao? Zasiurno su sve te stvari utvrdile Petra kao primjer onih koji gledaju na Boga prvenstveno kroz prizmu inspiracije na početku našeg hoda s Isusom.

Ubrzo nakon smrti i uskrsnuća svog Gospodina Isusa, Apostol Petar je naučio vrijednost vjere utemeljene na proročanskoj riječi. To je očigledno iz Petrovog predivnog govora revnom međunarodnom mnoštvu Židovskih vjernika na Pedesetnicu. Tamo je on isprepleo zajedno snažno i komplicirano objašnjenje proročanstva da objasni nedavne događaje. U samo pedeset dana nakon što je zaniijekao Isusa, Spasitelj je ispunio Petra sa Svetim duhom i tako pomogao njegovoj nevjeri upotpunjujući vjeru sa spoznajom. To je predivan predložak za naš razvoj. Mi možemo moliti našeg Gospodina za slično iskustvo ako nalazimo sebe u sličnoj situaciji. Iako je Petar slijedio svoje srce kad je počeo ići za Isusom, njegova je ljubav prema Isusu sada bila utemeljena na spoznaji. To su dvije strane vjere. Ako smo uzvjerovali u Isusa s težištem ili na ljubavi ili spoznaji, Bog će nastojati razviti drugu stranu naše vjere kako bi naša vjera mogla postati potpuna.

Kasnije u njegovom životu, Apostol nam Petar daje uvid u potpunost svoje vjere kad je rekao, „Tako je

proročanska riječ koju imamo još pouzdanija, i dobro činite što pazite na nju kao na svjetiljku koja svijetli na tamnome mjestu, u srcima vašim, dok ne svane dan i ne pojavi se zvijezda danica.“ (2.Petrova 1:19) Ovdje Apostol Petar uspoređuje i stavlja u kontrast vrijednost svog emocionalnog iskustva svjedočenja Isusovom veličanstvu na Gori Preobraženja sa pouzdanošću proročanske riječi. Kad je Petar isprva bio pozvan, njegovo je srce bilo duboko dirnuto. Međutim sada mnogo kasnije u svojoj službi, on objašnjava da je razumijevanje proročanstava o Isusu upotpunilo njegovu vjeru sa spoznajom.

Petar je bio emocionalno nadahnut i to je nadahnuće bilo glavni pokretač u njegovom životu sa Isusom. Petrova inspiracija dala mu je motivaciju i sposobnost da bude hrabar. Na primjer, Petar je bio prvi koji je izjavio da je Isus bio Krist. On je također bio taj koji je istupio iz lađice da hoda po vodi prema Isusu. Što bi smo mi napravili da smo bili toliko nadahnuti? Petrova emocionalna uključenost osnažila je njegov osobni hod sa Isusom. Kad se Petar počeo kolebati, Isus je otišao k njemu na obalu da osigura njegovu emocionalnu predanost po drugi put. Sigurno je da će Isus učiniti isto i za nas kad se mi počnemo kolebati.

Apostol Pavao

Za razliku od Petra, Savao iz Tarza je bio zaslijepljen za emocionalni odnos sa Bogom. Savle nije slušao svoje srce i stoga je Isus suočio Savlovu spoznaju. Isusovo čudesno pojavljivanje na putu za Damask dalo je Savlovom srcu dopuštenje da vjeruje i tako je upotpunio njegovu vjeru. Savlovo obraćenje trebalo bi biti opominjuća priča svima nama koji naglašavamo našu spoznaju o Bogu u našoj vjeri. Kod mnogih od nas, veoma je lako spoznaji da preplavi srce, posebno kada postoji izgled stranačke prednosti. Potezanje prijateljstava i pripadnosti utire put duhovnom ponosu. Savao iz Tarza proveo je ostatak svog života poništavajući posljedice svoje neuravnoteženosti. „Zato se i trudim uvijek imati čistu savjest ne griješeći ni Bogu ni ljudima“ (Djela 24:16). Vjerovatno je shvaćanje svog vlastitog grijeha bilo izvorom za njegov savjet: „Sve što činite, činite u ljubavi!“ (1.Korinćanima 16:14).

Bog je vidio Savlov robustan individualizam, koji je mogao biti koristan za službu. Savao je živio svoj život kao da nije imao razloga za sumnju. Ta ista robustna odlučnost koja je vodila Savla da progona Kršćane sada je mogla biti zaokrenuta i obučena da služi namjerama Krista, Sina Božjega. Savlov poziv bio je toliko neočekivan od strane braće da je Ananija bi potpuno iznenađen kad mu je uskrsli Isus rekao u vezi Savla iz Tarza: „Idi, jer mi je ovaj čovjek izabrana posuda

da nosi ime moje nezabošcima i kraljevima i sinovima Izraelovim“ (Djela 9:15). Ne bi smo trebali biti iznenađeni zbog toga što nas je Bog izabrao za službu i trebali bi smo nastojati dopustiti Bogu i Isusu Kristu da upotpune našu vjeru.

Dva primjera iz službe Apostola Pavla ističu njegov jedinstven temperament. Iako vidimo Petrovu hrabrost u njegovoj odvažnosti da slijedi Isusa, mi vidimo hrabrost Apostola Pavla u njegovoj odlučnosti unatoč protivljenju. Što je bilo to što je potaknulo apostola Pavla da ustane nakon što je bio kamenovan i ostavljen da umre i da kasnije opet uđe u grad, vjerovatno u zube onih koji su ga kamenovali? (Djela 14:20). Što je bilo to što je potaknulo Apostola Pavla da odbaci Barnabinu ponudu da uključe Ivana Marka u drugo misionarsko putovanje? (Djela 15:38). Bila je to njegova hrabrost da čini ono što je vjerovao da je bilo ispravno činiti. Vjerovatno su mu ta iskustva u kombinaciji sa njegovom prirodnom robusnom odlučnošću pomogla da zaključi; „Pritisnuti smo sa svih strana, ali ne i sasvim pritešnjeni; u nedoumici smo, ali ne očajavamo“ (2.Korinćanima 4:8).

Možda je Bog vidio u Savlu taj potencijal za hrabrost u službi i razvio ga ispravljajući Savlovo razumijevanje Biblije. Spoznaja Isusa Krista kao Mesije upotpunila je njegovu vjeru i dala mu snažnu platformu za službu u služanju Kristu. Apostol Pavao je sada mogao živjeti istinski i potpuno u svojoj službi Bogu i dati sljedeći savjet mladom Timoteju: „Jer Bog nam nije dao duh koji nas čini strašljivima, nego duh koji nam daje snagu, ljubav i razboritost“ (2.Timoteju 1:7).

Poziv, obraćenje i služba Apostola Pavla nam je svijetla vodilja. On nam daje neke predivne uvide u naš vlastiti život u Kristu. Pavao je ukazao na uzore vjere u Židovskim pismima koji su nam pruženi

Pavao propovijeda

bilo za oponašanje ili kao upozorenje. On je rekao, „Sve se to kao pralik, događalo njima, a napisano je za upozorenje nama, koje su zapala, posljednja vremena“ (1.Korinćanima 10:11 DF). Mi gledamo na te izvještaje kako bi smo potvrdili naše korištenje predlika (proročansko učenje kroz proročanski uzor) u iskustvima Izraela. Prolazak Izraela kroz Crveno more, detalji o njihovoj Pashi, i njihova neposlušnost i kazna, pružaju nam obrasce da vjerujemo, i u mnogo slučajeva da oponašamo. Iskustva Židovskog naroda relevantna su za nas i kao pojedince i kao korporativno tijelo Kristovo.

Apostol Pavao nam također daje specifične primjere onih koji su nam dali pozitivne primjere kako služiti Bogu. U Hebrejima 11:1-12:1 on imenuje pojedince na koje bi smo se trebali ugledati kao na primjere za naš vladanje tijekom Evandeoskog doba. Sam Apostol Pavao bi trebao postati uzor za oponašati Crkvi tijekom Evandeoskog doba. Jesmo li ikada željeli spravu koja bi mogla izdvojiti ono što je vrijedno iz životnih iskustava drugih i onda to koristiti da na tome gradimo svoj život? Apostol nas Pavao upućuje da učinimo upravo to dok učimo pouke iz života vjernih muškaraca i žena starog doba, isto tako kao i iz njegovog života.

Zaključak

Kada uspoređujemo i stavljamo u kontrast različite živote i iskustva Apostola Petra i Apostola Pavla, mi dobivamo uvid u dvije vrste ljudi koje Bog poziva i Njegovu raznoliku mudrost dok to čini. Koja vrsta smo mi? Dali vidimo Boga najprije kroz našu ljubav prema Njemu ili kroz našu spoznaju o Njemu? Dali zatim gledamo na našu braću koji nam se čine mnogo odanijima ili s više spoznaje i osjećamo se manje vrijednima? Apostol Pavao je izgleda najprije morao postići ovu pobjedu vjere prije nego je mogao pristupiti braći u Jeruzalemu. Možda je upravo ta kriza identiteta i njegova odlučnost da ide naprijed u snazi svoje upotpunjene vjere bilo inspiracija za njegovu opomenu Korinćanskoj braći: „Nego se u svemu preporučujemo kao Božji sluga: postojanošću u mnogim kušnjama, u nevoljama, u oskudici, u poteškoćama, pod udarcima, u zatvorima, u bunama, u napornom radu, u besanim noćima, u gladovanju. Preporučujemo se i čistoćom, znanjem, dugotrpljivošću, dobrostivošću, svetim duhom, nelicemjernom ljubavlju, istinitim riječima, Božjom snagom. Preporučujemo se noseći oružje pravednosti u desnici i ljevici, slavom i sramotom, lošim glasom i dobrim glasom, kao varalice, a ipak istinoljubivi, kao nepoznati, a ipak dobro poznati, kao oni koji umiru, a evo, ipak živimo, kao kažnjeni, ali ne ubijeni, kao ožalošćeni, a uvijek radosni, kao siromašni, a koji

Pavao liječi u Listri

mnoge obogaćuju, kao oni koji nemaju ništa, a ipak imaju sve“ (2.Korinćanima 6:4-10).

Apostoli Petar i Pavao bili su izabrani od Boga da izvrše vrlo specifično djelo na polju žetve na početku Evangeoskog doba. Neka od tih djela postala su novim primjerima koje su Isusovi sljedbenici mogli slijediti tijekom nadolazećih stoljeća. Petar je bio primjer za one od nas koji gledaju na Boga prvenstveno kroz prizmu inspiracije. Savao je bio primjer za one od nas koji gledaju na Boga prvenstveno očima spoznaje. Rijetko nalazimo potpunu sliku u samo jednoj osobi. Naše specifične prednosti, temperamenti, i životna

iskustva su obično mješavina nekoliko Biblijskih karaktera. Proučavanje Apostola Petra i Apostola Pavla dat će nam predivan uvid u proučavanje samih sebe: naše vjere, naše nade, našeg smisla, i naše ljubavi prema Bogu i spoznaje o Njemu.

Oba nam pokazuju dva izrazito različita puta ka iskrenoj vjeri. Bog ih je obojicu izabrao iz specifičnih razloga i postavio ih u Kristovo Tijelo. Ta spoznaja pruža sigurnost Crkvi Evangeoskog doba da je njihova vjera također autentična i iskrena bilo da je najprije razvijena u njihovom srcu ili u njihovom umu. U razvijanju svakoga od tih apostola mi vidimo Božji nježni dodir u skladu s njegovim potrebama i prema njegovim jedinstvenim svojstvima.

Početak Petrove vjere bila je njegova ljubav. Međutim bilo mu je neugodno u njegovom umu kad je napustio službu nakon Isusovog raspeća. Dok mu je vjera najprije bila utemeljena na ljubavi, Gospod je upotpunio njegovu vjeru u spoznaji. Početak Pavlove vjere bio je u spoznaji međutim bilo mu je neugodno u njegovom srcu. Dok mu je vjera najprije bila utemeljena na spoznaji, Gospod je upotpunio njegovu vjeru u ljubavi. Poštenje je bio zajednički nazivnik kod obojice. Isus je pružio put za svakog od njih da upotpune svoju vjeru, i oni su ga slijedili. Tako možemo i mi. Imamo li nade i snove za bogatijom, i mnogo potpunijom vjedom koje ostavljamo neispunjenima jer nam izgledaju van dosega? Ako je tako uzore možemo naći u Apostolu Petru i Apostolu Pavlu. Poput tih velikih primjera koje nam je Bog pružio radimo na našim nadama i snovima s pouzdanjem, vjerujući da nas je Bog izabrao za službu, i da će On upotpuniti i našu vjeru kao i njihovu. Možemo imati pouzdanje da ćemo i mi biti nagrađeni sa bogatim životom samopožrtvovne službe u Isusovim stopama.

Čega smo se spremni odreći kako bi naše nade i snovi postali realnost? — *Todd Alexander*

Blago mirotvorcima: oni će se sinovima Božjim zvati!
(Mateju 5:9)

